

Israels ti tapte stammer Del 1

[Åsmund Kaspersen](#)

Har Gud en plan med Bibelens Israel i de siste dager? Den kristne verden er for tiden sterkt opptatt av dette spørsmålet. Jødene vender tilbake til sitt land, heter det, og de forventer Messias' komme i nær framtid. Det letes etter paktens ark, og fra enkelte hold meldes det om at den er funnet. Grunnsteinen ligger klar for byggingen av det tredje tempelet, og en ny storhetstid for jødene er nær forestående — heter det i den kristne verden. La oss gjøre et forsøk på å oppklare en del misforståelser i forbindelse med Israel og jødene. Hva er en «jøde», og hva mener Bibelen med «Israel», «Jakobs hus», «Israels hus» og «Judas hus»? Her er det åpenbart mange misforståelser ute og går.

Begynnelsen

Uttrykket «jøde» er sterkt misforstått. De fleste forbinder jødene med staten Israel, dvs. de som er utvandret dit, vesentlig fra det tidligere Sovjet, USA og Europa, samt de forskjellige jødiske samfunn rundt om i verden. Bare et mindretall (7 millioner) av det totale antall jøder i verden (ca. 16–17 millioner) har imidlertid pr. i dag emigrert til Israel, og mange av disse er barn etter de opprinnelige emigranter.

Begrepet Israel krever en nærmere utredning, og for sammenhengens skyld er det nødvendig med et historisk tilbakeblikk.

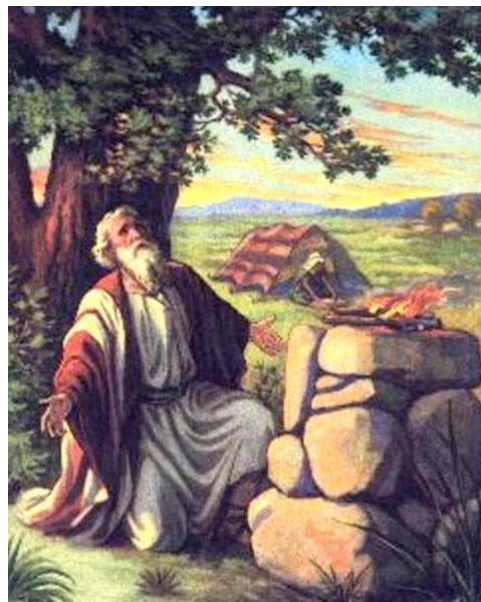
Både jøder og arabere (den islamske verden) regner Abraham som sin kjødelige stamfar. Jødene via Isak, og araberne via Ismael. La det være sagt med det samme at verken Abraham, Isak eller Ismael var jøder, like lite som de var muhammedanere. Heller ikke Isaks sønn Jakob og hans tolv sønner var «jøder», slik mange tror. Vi har hørt uttrykk som «jødernes utvandring fra Egypt», «jøden Moses», «jøden Abraham» etc. Dette er pr. definisjon ukorrekt, og har en enkel forklaring.

I første Mosebok, kapittel 10, finner vi denne slektslista:

«Også **Sem** fikk barn. **Han var stamfar til alle Ebers barn**, og var den eldste bror av Jafet. Sems sønner var Elam, Assur, **Arpaksad**, Lud og Aram. Arams sønner var Us, Hul, Geter og Mas. **Arpaksad** fikk sønnen **Salah**, og Salah fikk sønnen **Eber**» (1 Mos 10,21–24). Eber var med andre ord sønnesønns sønn av Sem, dvs. at Sem var Ebers tippoldefar. Av Sem kommer uttrykket «semitt», og Eber er opphav til ordet «hebreer».

Videre kan vi lese:

«Dette er historien om **Sems ætt**: **Sem** var hundre år gammel da han fikk sønnen **Arpaksad**, to år etter vannflommen. Etter at Sem hadde fått Arpaksad, levde han fem hundre år, og fikk sønner og døtre. Da Arpaksad var trettifem år gammel, fikk han sønnen **Salah**. Etter at Arpaksad hadde fått Salah, levde han fire hundre og tre år og fikk sønner og døtre. Da Salah var tretti år gammel, fikk han sønnen **Eber**. Etter at Salah hadde fått Eber, levde han fire hundre og tre år og fikk sønner og døtre. Da Eber var trettifire år gammel, fikk han sønnen **Peleg**. Etter at Eber hadde fått Peleg, levde han fire hundre og tretti år og fikk sønner og døtre. Da Peleg var tretti år gammel, fikk han sønnen **Re'u**. Etter at Peleg hadde fått Re'u, levde han to hundre og ni år og fikk sønner og døtre. Da Re'u var trettito år gammel, fikk han sønnen **Serug**. Etter at Re'u hadde fått

Gud gjorde en evig og uforbeholden pakt med Abraham: «Jeg vil gjøre deg overmåte fruktbar, jeg gjør deg til mange folk, og konger skal utgå fra deg»

Serug, levde han to hundre og sju år og fikk sønner og døtre. Da Serug var tretti år gammel, fikk han sønnen **Nakor**. Etter at Serug hadde fått Nakor, levde han to hundre år og fikk sønner og døtre. Da Nakor var tjue år gammel, fikk han sønnen **Tarah**. Etter at Nakor hadde fått Tarah, levde han hundre og nitten år og fikk sønner og døtre. Da Tarah var sytti år gammel, fikk han sønnene **Abram**, Nakor og Haran. Dette er historien om Tarahs ætt: Tarah fikk sønnene **Abram**, Nakor og Haran. Haran fikk sønnen Lot» (1 Mos 11,10–27).

«Og sønnen som Abraham hadde fått, som Sara hadde født ham, gav han navnet **Isak**» (1 Mos 21,2–3). «Og Isak var førti år gammel da han tok til hustru Rebekka, datter til arameeren Betuel fra Mesopotamia, søster til arameeren Laban. . . .Deretter kom hans bror fram. Hans hånd holdt fast i Esaus hæl, og de kalte ham **Jakob**» (1 Mos 25,20.26).

Jakob fikk senere et nytt navn:

«Han sa: Du skal ikke lenger hete Jakob, men **Israel**, for du har kjempet med Gud og med mennesker og vunnet» (1 Mos 32,28).

I disse versene ser vi at Abraham (Abram) hadde en rettlinjert stamtavle fra Eber og videre tilbake til Sem. **Abraham var altså av Sems ætt**. Fordi ordet «jøde» er avledet av Juda/Judea (Juda var en av Jakobs tolv sønner), er det galt å bruke uttrykket «jøder» om Abraham, Isak og Jakob. «Jøde» er et uttrykk som først kom i bruk etter fangenskapet i Babylon, da et mindretall av «Judas hus», dvs. etterkommerne etter Juda og Benjamin, samt noen levitter vendte tilbake til Jerusalem.

Samariahøyden, der Samaria, hovedstaden i Nordriket, Israels hus, lå i sin tid

Abraham, Isak og Jakob var hebreere/semitter. Første gang navnet Israel blir nevnt i Bibelen, er i 1 Mos 32,28, etter at Jakob hadde kjempet med Gud da Esau kom ham i møte med 400 mann.

«Han sa: Du skal ikke lenger hete Jakob, men **Israel**, for du har kjempet med Gud og med mennesker og vunnet» (1 Mos 32,28). Etter denne hendelsen kan man med rette kalle Jakob og hans familie for israelitter, eller Israel — men ikke «jøder». I Bibelen refererer «**Jakobs hus**» til de **tolv** stammene, etterkommerne etter Jakobs tolv sønner. Etter at Israel ble delt i 947 f.Kr., ble de **ti** stammene i nordriket med Samaria som hovedstad omtalt som «**Israels hus**», mens **tre** stammer (Juda, Benjamin og Levi) i sørriket med

Jerusalem som hovedstad, ble omtalt som «**Judas hus**».

Vi kjenner beretningen om Josef i Egypten; om Jakob og hans sønner som på grunn av hungersnød i sitt eget land kommer dit, samt beretningen om Moses og utgangen fra Egypten fire hundre år senere. Etter førti års vandring i ørkenen, kommer de omsider inn i løftets land, der landet blir fordelt mellom Israels tolv stammer, etterkommerne etter Jakobs sønner. Egentlig var det 13 stammer, fordi Josefs stamme ofte blir omtalt som Efraim og Manasse, som var Josefs to sønner. Men fordi Levi stamme ikke skulle regnes med blant de som skulle ha sin arvelodd i landet — de var satt til side for prestetjenesten og tjenesten i tempelet — regner Bibelen med tolv stammer.

Kongeriket Israel

Etter Josvas død ble Israel styrt av dommere. Samuel var Israels siste dommer. På den tiden ønsket Israel å være som de avgudsdyrkende nasjoner: «Men folket ville ikke høre på Samuel. De sa: Nei, vi vil ha en konge over oss. Også vi vil være som de andre folkene. Vår konge skal styre oss, og han skal dra ut foran oss og føre våre kriger» (1 Sam 8,19–20).

Rundt år 1050 f.Kr. ble Saul (av Benjamin stamme) salvet til Israels første konge. På denne tiden var Israel et samlet kongerike, inndelt i tolv distrikter der hver av de tolv stammene bodde.

Fordi Saul senere falt fra Herren, ble det valgt en ny konge, denne gang av Juda stamme: David, sønn av Isai. David fikk sønnen Salomo, som overtok riket etter farens død.

Kongeriket Israel blir delt

Jerusalem var hovedstad i Sydriket, Judas hus

Etter at Salomo var død, ble kongeriket Israel delt i to: Nordriket (Israel, med ti av Israels tolv stammer) der Samaria var hovedstad, og Sydriket (Juda rike med Juda og Benjamin, samt levittene) med Jerusalem som hovedstad. Hver av disse to rikene valgte sin egen konge. Fra denne tid blir de ti stammene i Nordriket omtalt i Bibelen som «**Israels hus**», eller bare Israel, mens de to stammene i Sørriket blir omtalt som «**Judas hus**», eller bare Juda.

Kong Salomo hadde lagt tunge skattebyrder på folket, og etter hans død ønsket folket at sønnen, tronfølgeren Rehabeam ville lette skattebyrdene, noe han ikke ønsket å gjøre.

«Da nå hele Israel så at kongen ikke hørte på dem, svarte folket kongen og sa: Hva del har vi i David? Vi har ingen lodd i Isais sønn. Til dine telt, Israel! Sørg nå selv for ditt hus, David! — Så drog Israel hjem igjen. Det var bare de Israels barn som bodde i Judas byer, som fikk Rehabeam til konge. Kong Rehabeam sendte så Adoram til dem, han som hadde oppsyn med pliktarbeidet. Men hele Israel steinet ham, så han døde. Kong Rehabeam selv måtte i all hast springe opp i sin vogn og flykte til Jerusalem. Slik falt Israel fra Davids hus, og slik har det vært til denne dag» (1 Kong 12,16–19; 2 Krøn 10,16–19). Delingen av Israel skjedde rundt år 931 f.Kr. Da hadde Israel vært et samlet rike i 119 år.

Etter splittelsen ble Nebets sønn Jeroboam (av Efraim stamme) konge over Israel («Israels hus», Nordriket/ti stammer), mens Salomos sønn Rehabeam (Juda stamme) blir konge over Sørriket («Judas hus», Juda/Benjamin/levitter). 1 Kong 12,13.20; 16,29; 2 Krøn 11,12–14. Israel var nå splittet i «Israels hus» i nord og «Judas hus» i sør.

Israels hus blir ført i eksil

Ca. år 732 f.Kr. ble flere stammer i Nordriket ført i eksil til Assyria av assyrerkongen Tiglat-Pileser III. I denne omgangen var det snakk om Gad, Ruben, halve Manasse og trolig Naftali og Sebulon.

«I Israels konge Pekahs dager kom kongen i Assyria Tiglat-Pileser og tok Ijon og Abel-Bet-Ma'aka og Janoah og Kedes og Hasor og Gilead og Galilea, hele Naftalis land, og han bortførte innbyggerne til Assyria» (2 Kong 15,29).

Assyrerkongen Sargon
2

«Da oppegget Israels Gud assyrerkongen Pul, det er assyrerkongen Tilgat-Pilneser, mot dem, og han bortførte dem, både rubenittene og gadittene og den halve Manasse stamme. Og han flyttet dem til Halah og Habor og Hara og Gosan-elven, og der er de den dag i dag» (1 Krøn 5,26).

I årene 732–721 f.Kr. ble resten av de ti stammene i Israels hus (Nordriket) bortført til Assyria av assyrerkongen Salmanassar V (Sargon II).

«Kongen i Assyria drog opp over hele landet. Han rykket fram mot Samaria og holdt det kringsatt i tre år. I Hoseas niende år inntok den assyriske kongen Samaria og bortførte Israel til Assyria. Han lot dem bo i Halah og ved Habor, en elv i Gosan, og i Medias byer» (2 Kong 17,5–6; 18,10–11). «Da ble Herren meget vred på Israel og støtte dem bort fra sitt åsyn. Det ble ingen tilbake uten Juda stamme» (2 Kong 17,18).

Noen få innbyggere i Israel slapp likevel unna assyrerkongene og ble tilbake i Israel som levninger etter disse stammene, for vi leser i 2 Krønikebok kap. 30 at Judas konge Esekias ca. fem år senere (726) sammenkalte hele nasjonen, både de gjenværende i Israel, samt Juda, til påske. Her nevnes gjenværende både av Efraim, Manasse, Sebulon, Issakar og Aser (2 Krøn 30,1–26).

Samaritanerne

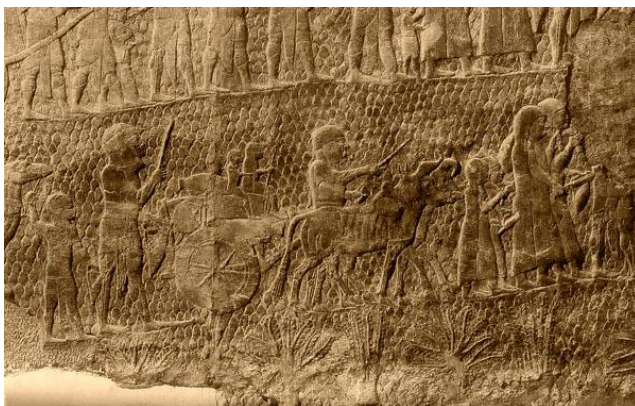
Etter at Israel, eller Nordriket var erobret av Assyria og hovedmassen av de ti stammene ført i fangenskap, ble både Samaria og Israel en assyrisk provins. Assyrerkongen lot folk fra både Syria, Babylonia og det nordlige Mesopotamia bosette seg i Samaria og Israel. Disse hedningene brakte sin egen religion med seg, og som følge av inngifte med de gjenværende av Israels folk, ble disse fremmede religioner blandet med Israels religion.

«Og kongen i Assyria lot det komme folk fra Babel og Kuta og Avva og Hamat og Sefarva'im, og lot dem bo i Samarias byer istedenfor

Israels barn. De tok Samaria i eie og bosatte seg i byene der. Så kom da en av de prestene som de hadde ført bort fra Samaria, og bosatte seg i Betel. Han lærte dem hvordan de skulle frykte Herren. Hvert folk laget seg sine gudebilder og satte dem i husene på de

En av steintavlene til Sargon 2. I teksten står det bl.a.: «Jeg beleiret og beseiret Samaria. Jeg tok 27 290 av byens folk»

Relieff på steintavle. Tavlen skildrer israelitter som blir ført i fangenskap til Assyria

haugene som Samarias innbyggere hadde bygd — hvert folk i de byene hvor de bodde. Mennene fra Babel laget seg et bilde av Sukkot-Benot, mennene fra Kut et bilde av Nergal, mennene fra Hamat et bilde av Asima, avvittene et bilde av Nibhas og av Tartak, sefarvittene brente sine sønner i ilden for Adrammelek og Anammelek, Sefarva'ims guder. Men de fryktet også Herren og gjorde hvem de ville av sine egne til prester for haugene, og de ofret for dem i husene på haugene. De fryktet Herren, men dyrket også sine egne guder på samme vis som de

hedningefolk de var bortført fra. Den dag i dag følger de sine gamle skikker. De frykter ikke Herren og gjør ikke etter de forskrifter og regler de har fått, eller etter den lov og de bud

Herren har gitt etterkommerne av Jakob, han som han gav navnet Israel» (2 Kong 17,24–34). Senere, under assyrerkongene Esarhaddon og Assurbanipal, ble det bosatt nye grupper av fremmede i Samaria og Israel, med videre inngifte og utvanning. Slik ble samaritanerne en egen gruppe, en hedensk/jødisk blanding, som av jødene på Jesu tid ble betraktet som urene (se f.eks. Joh 4,9).

Juda bortført

I år 586 f.Kr. erobret Babylons konge Nebukadnesar Jerusalem og førte «Judas hus» i eksil til Babylon, der de oppholdt seg i 70 år. «På den tiden drog Babels konge Nebukadnesars menn opp til Jerusalem, og byen ble kringsatt. Siden drog kongen i Babel, Nebukadnesar, selv mot byen, mens hans menn holdt den kringsatt. Da gikk Judas konge Jojakin ut til kongen i Babel, både han og hans mor og tjenerne og høvedsmennene og hoffmennene. Og kongen i Babel tok ham til fange i sitt åttende regjeringsår. Han førte bort alle skattene i Herrens hus og i kongens hus, og han brøt gullet av alle de redskapene som Israels konge Salomo hadde fått laget i Herrens tempel, slik som Herren hadde sagt. Han bortførte hele Jerusalem, alle de fornemste og rikmennene, ti tusen fanger. Han bortførte også alle tømmermenn og steinhoggere og smeder. **Det ble ikke noen tilbake uten de fattigste av landets folk.** Han bortførte Jojakin til Babel. Også kongens mor og hustruer og hoffmenn og de mektigste i landet førte han som fanger fra Jerusalem til Babel. Og alle rikmennene, sju tusen,

og tømmermennene og steinhoggerne og smedene, ett tusen, alle sammen djerpe krigsmenn, dem førte kongen som fanger til Babel» (2 Kong 24,10–16).

Jødene

Kartskisse som viser hvor israels ti stammer (Israels hus) ble bortført av assyrerkongene

Første gang vi støter på uttrykket «jøde» i Bibelen, er Esra 4,12: «La det være kongen vitterlig at **jødene** som drog bort fra det stedet hvor du bor, er kommet hit til oss, til Jerusalem. Og nå holder de på å bygge opp igjen den opprørske og onde byen og fullføre murene og utbedre grunnvollene.» Dette var **etter** fangenskapet i Babylon. (Uttrykket «jøde» forekommer også i 2 Kong 25,25, i forbindelse med at Juda blir bortført til Babylon. I dette tilfelle står det i grunnteksten egentlig «menn fra Juda».)

Uttrykket «jøde» er avledet av Juda, som var en av Jakobs tolv sønner. Det er derfor ikke riktig å bruke uttrykket om det samlede Israel med alle de tolv stammene. **«Jøde» brukes om etterkommerne etter Juda/Benjamin/Levi stamme — de som vendte tilbake til Judea og Jerusalem etter fangenskapet i Babylon, og**

det var bare en fraksjon som vendte tilbake.

Følgelig var som nevnt verken Abraham, Isak, Jakob og hans tolv sønner jøder i ordets egentligste betydning. De ti stammene som ble bortført til Assyria var ikke jøder, de var hebreere/israelitter. Juda stamme, som uttrykket jøde er avledet av, var ikke blant dem. (Jødiske skrifter hevder imidlertid at en liten del av både Juda, Benjamin og Levi var blant de bortførte til Assyria. Dette er trolig riktig.)

Mens israelittene oppholdt seg i Egypt, utvandret en rekke av dem, også av Judas etterkommere, og grunnla kolonier bl.a. ved Den europeiske Middelhavskyst. Dette blir emnet i en annen artikkel.

Dagens Israel

Når kristenheten idag snakker vidt og bredt om at jødene vender tilbake til sitt land, og at Israel «blir samlet», er dette derfor ikke riktig. Det foreligger dokumentasjon for at hovedmassen av dagens jøder på verdensbasis, inklusive de som utvandret til Israel, etter alt å dømme er av ikke-semittisk opphav, og derfor ikke kvalifiserer til uttrykket «jøde» i det hele tatt. Resten av jødene, et mindretall, er etterkommere etter Bibelens «jøder», dvs. av det mindretall av Juda/Benjamin/Levi stamme som i det fjerde århundre f.Kr. vendte tilbake til Judea etter fangenskapet i Babylon. Mange av disse var også utvannet ved inngifte av fremmede, som vi kan se av Esra kapittel 10. En del judaitter av ren linje var imidlertid blitt tilbake i Israel. De utgjorde den fattige delen av befolkningen som kong Nebukadnesar lot være i fred. De ble senere kalt galileere, som både Jesus og elleve av apostlene stammet fra.

Vi kan til nød si at av alle som i dag vender tilbake til Israel, er bare en liten fraksjon etterkommerne etter de som engang utgjorde en eller to stammer av nasjonen Israel, dvs. før splittelsen av riket i 931 f.Kr. Det er ikke Israel som «samles» i dag, det er «jøder» av ikke-semittisk opprinnelse, samt et lite antall etterkommere etter Juda/Benjamin/Levi stamme. De fleste jøder i Israel i dag kan derfor ikke regne Abraham, Isak og Jakob som sine stamfedre. Enkelte mener at så mye som 95% av dagens jøder er av ikke-semittisk opphav. Det dreier seg om jøder av europeisk opprinnelse, dvs. khasarer. Dette blir dokumentert av bl.a. Arthur Koestler i hans bok *The Thirteenth Tribe* og en rekke andre verker, bl.a. Benjamin Freedman i boken *Facts are Facts* og Jack Bernstein i *The Life of an American Jew*. Alle de nevnte personer var selv jøder.

I Middelalderen var Khasarriket en stor, blomstrende nasjon nord for Svartehavet, og omfattet bl.a. det som i dag utgjør Ukraina.

I det 7. århundre e.Kr. bestemte khasarrikets konge, Bulan, at folket hans skulle adoptere den jødiske religion. I et brev khasarkongen Yossef skrev til Rabbi Hasdai som svar på en henvendelse fra denne (ca. 960 e.Kr.), nevner Yossef at khasarene stammet fra Noahs sønn Jafet gjennom Togarma. Dette er bl.a. dokumentert i boken *The Jew in the Medieval World* av Jacob R. Marcus (s. 227–232).

Da Khasarriket ble erobret av russerne i det 11. århundre e.Kr., utvandret store mengder khasar-jøder vestover til det som i dag er Østeuropa. Dette forklarer enkelt og greit hvorfor det er en så stor konsentrasjon av jøder nettopp i disse områdene.

De ti tapte stammer

Hvor ble det av de ti stammene som ble ført i fangenskap til Assyria i årene 732–721 f.Kr? En teori går ut på at de ble assimilert via inngifte i assyrerriket og forsvant på den måten. En annen teori går ut på at de ti stammene vandret nordvestover, og at den kristne vestlige verden er etterkommerne etter disse ti stammene.

Det er lite trolig at Gud lot etterkommerne etter disse ti stammene, Abrahams ætt, forsvinne så sporløst fra historien. **Vi må ikke glemme at Gud gjorde en evig, uforbeholden pakt med Abraham, Isak og Jakob, og Gud vil holde denne pakt** — bokstavelig talt. Bibelens profeter, fra Esaias til Malakias, antyder en rekke steder at Gud vil oppfylle denne pakten med «Israels hus» i de siste dager. Det er altfor lettvint bare å overføre dette på det «åndelige Israel», slik enkelte gjør. Det er her de fleste kristne styrer inn i en blindgate, fordi de ikke forstår hva Bibelen mener med «Israel» og «jøder». «Israels hus» dreide seg ikke om jødene, men de ti stammene i Nordriket som ble ført i fangenskap til Assyria. Løftene til Israel gjelder derfor ikke bare jødene (av blodet), men **et samlet Israel, Israels hus + Judas hus**. Men hvor er Israels hus?

«...så vil jeg storlig velsigne deg og gjøre din ætt så tallrik som stjernene på himmelen og som sanden på havets strand. Din ætt skal ta sine fienders porter i eie» (1 Mos 22,17)

Det er mye som tyder på at etterkommerne av Israels ti stammer, «Israels hus», kan være de kristne, vestlige nasjoner. De har vært «skjult» i 2700 år, men dukker opp igjen i endens tid i forbindelse med de 144 000 i Åp. 7! Det står uttrykkelig at disse 144 000 er tolv tusen beseglede av **hver av Israels tolv stammer, nevnt ved navn**. Dreier det seg om etterkommerne av Israels ti stammer, gjenforent med etterkommerne av Judas hus? Eller dreier det seg om det åndelige Israel, med **kjennetegnene** til Israels tolv stammer? Dette siste er den vanlige tolkningen mange har adoptert. Men er den holdbar, bibelsk sett?

Her er noen av referansene til «Israels hus» i de siste dager:

«Ingen skal gjøre noe ondt og ingen ødelegge noe på hele mitt hellige berg. For jorden er full av Herrens kunnskap, likesom vannet dekker havets bunn. På den tid skal hedningefolkene søke til Isais rotskudd, som står som et banner for folkeslag. Og hans bolig skal være herlighet. På den tid skal Herren enda en gang rekke ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, de som blir berget fra Assyria og Egypt og Patros og Etiopia og Elam og Sinear og Hamat og havets øyer. Han skal løfte et banner for folkene, **han skal samle de fordrevne av Israel og sanke de spredte av Juda fra jordens fire hjørner**» (Es 11,9–12).

«Jeg vil la meg finne av dere, sier Herren. Jeg vil gjøre ende på deres fangenskap og **samle dere fra alle de folk og alle de steder som jeg har drevet dere bort til**, sier Herren, og jeg vil føre dere tilbake til det sted som jeg førte dere bort fra» (Jer 29,14).

«Si så til dem: Så sier Herren Herren: Se, **jeg henter Israels barn fra de folk som de drog bort til, og jeg vil samle dem fra alle kanter** og føre dem til deres eget land» (Esek 37,21).

«Jeg vil samle deg, Jakob, samle dere så mange som dere er. **Jeg vil samle Israels rest**. Jeg vil føre dem sammen som sauer i en kve, som en hjord til sitt beite, en larmende hop av mennesker» (Mika 2,12).

«Jeg vil **hente dere fra folkene og samle dere fra alle landene**, og jeg vil la dere komme **til deres eget land**. . . .Dere skal bo **i det landet jeg gav deres fedre**. Dere skal være mitt folk, og jeg vil være deres Gud» (Esek 36,24.28).

Dette er bare et lite utplukk. Legg merke til ordene i Esekiel 37: «Se, jeg henter **Israels barn fra de folk som de drog bort til**.» Esekiel skrev disse ordene ca. to hundre år etter at Israels hus var ført i fangenskap til Assyria, og skulle vel være rene ord for pengene. Det står også at Israel vil bli sanket sammen fra «folkene» og at de skal komme tilbake til «sitt eget land», det land Gud ga «deres fedre» — som var Abraham, Isak og Jakob/Israel. Det er vanskelig å overføre dette på noe «åndelig Israel».

Hvorfor skrev Esekiel disse ordene, to hundre år etter at Israels hus var bortført? Hvorfor bry seg mer med dem, de var jo «forkastet?»

Vi må heller ikke glemme at «Israels hus», dvs. ti av de tolv stammer, **ikke** forkastet Jesus. **De var jo ikke engang der da Jesus ble korsfestet!** De var ført i fangenskap syv hundre år tidligere. De sytti ukene som var tilmålt «ditt folk», dvs. Daniels folk (Daniel var av Juda stamme, Dan. 1,6) gjaldt ikke Israels hus, men de gjenværende av Juda/Benjamin. Dette var «jøder» pr. definisjon, og det var de som presset de romerske myndigheter til å korsfeste Jesus. Dette er et poeng mange overser på grunn av begrepsforvirring. «Israels hus» verken forkastet Jesus eller hengte ham på et kors. Derimot dro apostlene til «de fortapte får av Israels hus» (Matt 10,6), etterkommerne etter de ti stammene, som fremdeles (i hvert fall en del av dem) holdt til i Lilleasia. Galaterne var en av dem. Mange av disse tok imot Jesus og ble kristne!

Merk deg profeten Daniels bønn: «Du, Herre, er rettferdig, men vi må skamme oss. Slik er det på denne dag — Judas menn, Jerusalems innbyggere og **hele Israel, både de som er nær, og de som er langt borte, i alle de land som du har drevet dem bort til** på grunn av den troløshet de hadde vist mot deg» (Dan 9,7).

Mange nasjoner og folkeslag

I 1 Mos 28 finner vi en del interessante vers. Isak velsigner sin sønn Jakob og kommer med denne profetien:

«Og må Gud Den Allmektige velsigne deg og gjøre deg fruktbar og gi deg en tallrik ætt, så du blir til **en hel skare av folkeslag**» (v. 3).

I v. 14 bekrefter Gud denne velsignelsen:

«Din ætt skal bli som støvet på jorden. Du skal utbre deg mot vest og mot øst, mot nord og mot sør. Og i deg **og din ætt skal alle jordens slekter velsignes**.» Og her er det snakk om Sems etterkommere, Jakobs (Israels) tolv sønner, ikke etterkommere etter Jafet og Kam.

«Ditt navn skal ikke mer være Abram, men ditt navn skal være Abraham, for **jeg gjør deg til far for en mengde folk**. Jeg vil gjøre deg overmåte fruktbar, **jeg gjør deg til mange folk, og konger skal utgå fra deg**» (1 Mos 17,5–6).

Pilen viser i hvilken retning jordaksen forskjøv seg. Dette brakte Alaska og Sibir til sin nåværende posisjon. Midtøsten flyttet seg bort fra den nye jordaksen, med den følge at dette området ble varmt og tørt

«Og Gud sa til ham: Ditt navn er Jakob. Heretter skal du ikke mer kalles Jakob, men Israel skal være ditt navn. Og han kalte ham Israel. Gud sa også til ham: Jeg er Gud Den Allmektige. Vær fruktbar og bli tallrik. **Et folk, ja, en mengde med folkeslag skal stamme fra deg, og konger skal utgå av dine lender**» (1 Mos 35,10–11).

Dette er klartekst. Legg også merke til at dette dreide seg om **uforbeholdne løfter**. Det var ingen betingelser knyttet til løftet om at Jakobs tolv sønner skulle bli til en **mengde folkeslag** ned gjennom verdenshistorien!

Det er aldri «jødene» blitt, altså må vi lete etter Jakobs ætt — i det minste de folkeslag som er etterkommerne etter Israels ti stammer — andre steder. Gud ga disse løftene **betingelsesløst** til Abraham og Jakob, og Gud holder sine løfter! Det er viktig å bite seg merke i at Abrahams og Jakobs etterkommere, som disse løftene gjaldt, nedstammer fra Sems ætt. Etter vannflommen nedstammer jordens befolkning fra Noahs tre sønner Sem, Kam og Jafet, **men den «mengde med folkeslag» løftet gjaldt, dreide seg om Sems etterkommere via Jakobs tolv sønner**. Ismael og Esau var også semitter som fikk løfte om å bli til et stort folk, men velsignelsen gjaldt

etterkommerne etter Jakobs tolv sønner. De skulle **bli til velsignelse for alle jordens slekter**, sa Gud. Dette er en profeti for de siste dager! Hvem er det for øvrig som har ført evangeliet om Jesu frelse til alle nasjoner og folkeslag på jorda? Jødene eller europeerne? Hvem har oppfylt kjennetegnene? Dette er ikke et angrep på jøder; det er et upartisk, saklig og objektivt forsøk på å løse en av de store gåtene i historien.

Etnisk omgruppering

En fullstendig oversikt over Israels vandring (de ti stammene, muligens med elementer av Juda, Benjamin og Levi) etter fangenskapet i Assyria er et omfattende emne denne artikkelen bare kan gi et omriss av.

Hovedmassen av Israels hus, dvs. de ti Israels stammer som holdt til i Nordriket, samt (sannsynligvis, iflg. enkelte autoriteter) et mindre antall av Juda og Benjamin, ble ført i fangenskap i årene 732–721 f.Kr. og omplassert «i Halah og ved Habor, en elv i Gosan, og i Medias byer» (2 Kong 17,5–6; 18,10–11). Dette er hva vi må kalle en etnisk omgruppering som utgjør det geografiske utgangspunktet for videre vandring mot vest, dvs. mot Det europeiske kontinent.

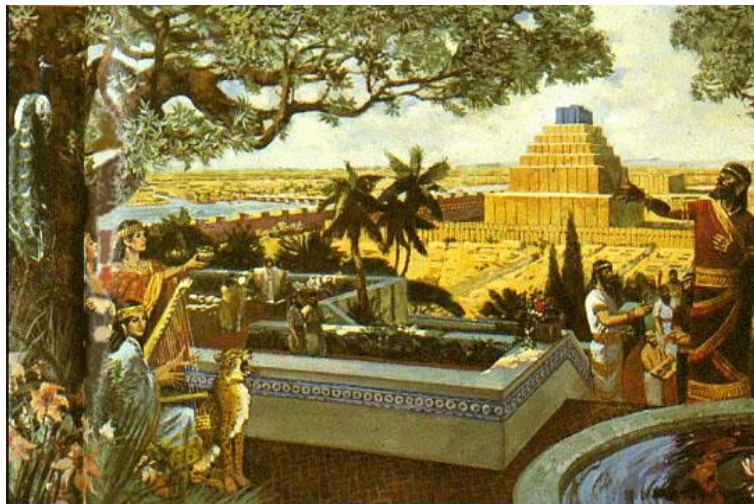
Store deler av Europa var ubefolket villmark på den tiden. Kaldt og ugjestmildt klima kan ha vært en av årsakene til at denne delen av verden ikke var særlig tillokkende for utvandrere fra øst. Det var bare gått litt over tusen år siden vannflommen, og «istiden» var fremdeles merkbar. Den greske historieskriveren Herodotus (484–ca. 425 f.Kr.) forteller f.eks. at områdene nord for Skytia, dvs. vest-Sibir, var ubeboelige på grunn av ekstrem kulde.

Romerne regnet år 753 f.Kr. som utgangspunktet for sin kalender. Dette var året da Roma iflg. tradisjonen ble grunnlagt av Romulus og Remus. Før denne tid var det sannsynligvis lite eller ingen befolkning i nord-Europa på grunn av isbreer og kaldt, ugjestmildt klima.

På 700-tallet før Kristus skjedde imidlertid en klimaendring på jorda som førte til at Europa ble varmere. Isbreene, som hadde forgreninger helt ned på kontinentet, forsvant etter hvert, og grunnlaget ble lagt for en befolkning av verdensdelen. Samtidig ble Midtøsten («Den fruktbare nymånesigd») tørrere, varmere og uproduktiv.

Esekias (Hiskia)

I 2. Kongebok kap. 20 finner vi denne merkelige og betydningsfulle beretningen, som få mennesker har tenkt nøyere over. Judas konge Esekias (Hiskia) var blitt dødssyk. Han ba til Herren, som bønnhørte ham og la femten år til hans liv. Esekias ba om et tegn, og Gud ga ham det tegn han ønsket:

Nebukadnesars verdensmetropol Babylon lå engang i et fruktbart område

«Og Hiskia sa til Jesaja: Hva skal jeg ha til tegn på at Herren vil helbrede meg, så jeg kan gå opp til Herrens hus i overmorgen? Jesaja svarte: Dette gir Herren deg til **tegn** på at Herren vil holde det han har lovt: **Skal skyggen gå ti trinn fram, eller skal den gå ti trinn tilbake?** Hiskia sa: Det er en lett sak for skyggen å strekke seg ti trinn fram. Nei, **skyggen skal gå ti trinn tilbake!** Da ropte profeten Jesaja til Herren, og **han lot skyggen gå tilbake de trinn som den hadde gått ned på Akas' trapp — ti trinn»**

(2 Kong 20,8–11).

Dette skjedde ca. år 732 f.Kr. Rent astronomisk er det ikke mulig å forklare denne hendelsen på annen måte enn at jordaksen endret seg — hellingsvinkelen i forhold til baneplanet ble forandret.

Selvsagt kan Gud gjøre ting som tilsynelatende strir mot naturlovene, men jeg tror ikke Gud opererer på den måten. Gud kunne naturligvis la jordaksen være uforandret, la solen stå på samme sted på himmelen (relativt naturligvis, da det er jordrotasjonen som skaper illusjonen av at solen beveger seg over himmelen fra øst til vest) og heller flytte skyggen, noe som ville være i strid med alle fysikkens og naturens lover. Det ville i så fall bare være en illusjon som var utenfor realitetens verden. Jeg tror ikke Gud valgte å gjøre noe slikt. I stedet valgte han en løsning som var et tegn til kong Esekias, samtidig som den var av permanent varighet og tjente flere hensikter. Guds hånd var bak alt dette. Han ønsket å legge grunnlaget for oppfyllelsen av sine løfter til Abraham, Isak og Jakob. Han ønsket å befolke en til da ubebodd del av verden med etterkommerne av Jakobs hus. De skulle bli til en mengde kongeriker, og fra dem skulle all jordens folk velsignes. En endring av jordaksen ville skape en klimaendring på jorda og bane veien for folkevandringene vestover.

Ytre katastrofisk påvirkning

Det er mange historiske beretninger som forteller om et uvanlig himmelfenomen i det 8. århundre f.Kr. Babylonerne, som var glimrende astronomer, sendte bud til kong Esekias for å spørre om det merkelige tegn som hadde skjedd:

«Men da sendemennene kom fra **Babels fyrster**, som sendte bud til ham for å spørre om **det underfulle tegn som var skjedd i landet**, forlot Gud ham for å sette ham på prøve og for å kjenne hva som var i hans hjerte» (2 Krøn 32,31).

De kinesiske «Bambus-bøkene» forteller f.eks. at «stjernene falt som regn, og jorden skalv.» Også hinduene, mayaene, egypterne og flere andre merket seg et uvanlig himmelfenomen i det 8. århundre f.Kr. amle skrifter kan fortelle dette. Det er høyst usaklig å

I dag ligger den gamle metropol Babylon under varm og tørr ørkensand

forkaste alle disse gamle beretningene som bare overtro og legender. Det er helt opplagt at et eller annet uvanlig himmelfenomen skjedde på den tiden, og dette ble nedskrevet av datidens vismenn. Det fortelles også om et kraftig jordskjelv i Assyria rundt 750 f.Kr.

I sin bemerkelsesverdige bok *Worlds in Collision* fra 1950, påpeker Dr. Immanuel Velikovsky at banene til enkelte av solsystemets planeter, f.eks. Venus og Mars har endret seg flere ganger i løpet av jordens historie, **siste gang i det 8. århundre f.Kr.** Dr. Velikovsky mener at jordaksen på grunn av en katastrofisk, ytre påvirkning, kanskje en nær passasje av Mars eller Venus, endret seg brått på denne tiden. Jordaksen beveget seg bort fra Europa/nord-Amerika, med den følge at Polarsirkelen beveget inn i mer tempererte soner.

Klimaendring

Endringen av jordaksen førte til at områder som tidligere hadde ligget i kalde områder fikk varmere klima. Dette gjelder store deler av nord-Europa og nord-Amerika. «Istiden» ble brakt til opphør, og iskapen over nord-Europa/nord-Amerika begynte å smelte, en prosess som skjedde gjennom flere århundrer.

Også vitenskapen er enig i at en klimaendring på jorden brakte «istiden» til opphør, selv om den ut fra sitt evolusjonistiske verdensbilde opererer med ganske andre tidsepoker — titusener av år — enn den Bibelens kronologi gir rom for.

Før klimaendringen begynte i det 8. århundre f.Kr. var midt-Østen svært fruktbar. Den var kjent som «den fruktbare nymånesigd», med land som «fløt av melk og honning». Det var store sedertreskoger og fruktbar jord. Kjølige vinder fra Det europeiske kontinent i nord brakte med seg fuktig luft og regn til disse områdene. Også nord-Afrika og Sahara, som i dag ligger som fortørkede områder og ørken, hadde fruktbar vegetasjon og store innsjøer en gang i fortiden. «Hulemalerier» på klippevegger midt i Sahara viser bilder av flodhester, vadefugler, mennesker, hester og kveg, dvs. livsformer som krever rikelig med vann.

Hva er det disse menneskene stirrer på?
Det er et uvanlig himmelfenomen: to soler
på himmelen i ti graders innbyrdes
avstand. Relieffstein fra Akkad i
Mesopotamia

I sin bok *When the Sahara Was Green*, hevder forskeren Henri Lhote at fortørkningen av Sahara begynte rundt 750 f.Kr. Innsjøene og elvene begynte å tørke bort, med den følge at vegetasjon og vannkrevende livsformer forsvant. Når vegetasjonen forsvinner, kan forørkningsprosessen begynne. Dette ser vi slående eksempler på i dag, f.eks. store innsjøer som tørker ut. Aralsjøen i Kazakhstan/Uzbekistan er et eksempel. Denne engang så store innsjøen forsvinner rett og slett, og blir erstattet av ørken.

I 1981 fotograferte romferja Columbia en del av Sahara-området med jordgjennomtrengende radar. Det ble scannet et 50 km bredt belte, og bildene ble deretter analysert ved amerikanske spesiallaboratorier. Bildene viste klare beviser på at det under sanden i Sahara en gang i fortiden hadde ligget store innsjøer og store elver som hadde rent gjennom området. Denne bemerkelsesverdige oppdagelsen ble rapportert i *Science Magazine*, nov. 1982 og *Time Magazine*, 6. des. 1982.

Etter klimaendringen begynte det imidlertid å gå nedover med de engang så fruktbare områdene i midt-Østen. Opptørkingen fortsatte, og Nebukadnesars fruktbare Babylon ligger i dag under ørkensand — som profetert. De engang så mektige verdensriket i midt-Østen tørket ut, og fordi Det europeiske kontinent nå hadde fått mildere klima, ble grunnlaget lagt for de vestlige nasjoner — den kommende verdensmakt, som også en større del av USAs befolkning stammer fra. En

folkevandring til disse områdene kunne ikke ha skjedd uten en klimaendring som gjorde disse områdene beboelige og mer attraktive. Dette var Guds plan. Han ville holde sin pakt med Abraham og Jakob. Deres etterkommere skulle bli til mange folkeslag og kongeriker av semittisk/hebraisk opprinnelse, og fra dem skulle all jordens folk bli velsignet. Er det ikke den vestlige verden som har ført evangeliet om Jesus til alle folkeslag, til «hedningene»? Det er ikke «hedningene» som har brakt evangeliet til Vesten.

Det er sterke indisier på at etterkommerne av Jakobs tolv sønner, dvs. hovedsakelig etterkommerne etter de ti stammene som ble bortført til Assyria i det 7. århundre f.Kr. vandret videre vestover og ga opphav til det hvite, kristne Europa. Den hvite, europeiske rasen må jo ha kommet et eller annet sted fra! Det er også mye som tyder på at mange hebreere kan ha vært både blonde og blåøyde, stikk i strid med vante forestillinger. Det er mange beretninger og historiske dokumenter som antyder dette. Noen må jo være stamfedre til den hvite rase. Dette har ingen verdens ting med «rasisme» å gjøre, som noen vil tro, men derimot konstateringen av et historisk/etnologisk/etnografisk faktum som ikke kommer så godt fram i de gjengse verker om disse emner. Etter hvert som lyset skinner fram, blir vi tvunget av bevisenes tyngde til å revurdere ikke så rent få av de mosegrodde, tilvante forestillinger om mangt og meget. Det gjelder å være åpen for nye tanker, nye vinklinger og nytt lys, selv om noe av det skulle være i strid med det vi alltid har trodd.

Israels ti tapte stammer Del 2

[Åsmund Kaspersen](#)

Utvandring

Det er et historisk, uomtvistelig faktum at hovedmassen av ti av Israels tolv stammer, sammen med et antall av Juda og Benjamin stamme, ble bortført til Nord-Assyria i årene 740–715 f.Kr. Denne deportasjonen av israelitter er både beskrevet i Bibelen og skrevet og skildret på assyriske kileskrifttavler og relieffer fra den tiden. Det som skaper problemer for mange, for ikke å si de fleste, er: Hvor ble det av disse stammene og deres etterkommere? Hvor ble det av de millioner av hebreere som var Abrahams, Isaks og Jakobs etterkommere? Ble de assimilert i Det assyriske rike, slik enkelte hevder, og forsvant på den måten? Eller ble de spredt rundt omkring på jorden, utvannet ved inngifte og på annet vis, og forsvant på den måten, slik andre hevder? Disse to teoriene er direkte i strid med de evige pakter Gud opprettet med Abraham, Isak og Jakob (Israel). En tredje teori går ut på at hebreerne vandret videre fra Nord-Assyria og inn i Europa, og dermed dannet opphavet til den hvite, europeiske rase (kaukaserne) — de kristne nasjoner i nord-Europa. Vi må aldri glemme at Guds løfte til Abraham, var at hans ætt skulle bli **overmåte tallrik**, så hvor finner man dem i dag? Det er helt klart at det ikke dreier seg om dagens jøder, som jo ikke kan sies å være særlig tallrike. De er pr. i dag en liten minoritet (ca. 16 millioner) i verdenssamfunnet.

«Han [Gud] førte ham utenfor og sa: Se nå opp mot himmelen og tell stjernene, hvis du er istand til å telle dem! Og han sa til ham: Slik skal din ætt bli» (1 Mos 15,5)

Arkeologien har ved en rekke interessante funn løst to store problemer:

1) Hva skjedde med de hundretusener av israelitter som «forsvant» syd for Kaukasus?

2) Hvilket folk var opphavet til kimmeriene og de gåtefulle, nomadiske stammene som gikk under navnet skytere, et folk som plutselig dukket opp nord for Kaukasus, og på samme tidspunkt i historien? Som vi vil opppdage, var begge disse folkeslagene israelitter. Det dreide seg bare om en etnisk omgruppering. Der den ene forsvant, dukket den andre opp.

Denne artikkelen forsvarer teorien om at hebreerne vandret videre innover i det til da stort sett ubefolkede europeiske kontinent og ga opphav til en rekke av Europas nasjoner og kongehus. Det er mange indisier fra både historie og arkeologi, folkløse, tradisjoner og legender, som gir støtte for denne teorien. Som vi etter hvert vil oppdage, er den både logisk og fornuftig, og er i harmoni med Bibelen.

Som vi også vil oppdage, utvandret en rekke hebreere vestover allerede fra den tid Israel oppholdt seg i Egypt og senere, etter hvert som utfordringen ble for stor og Kanaans land for trangt. Dette gjelder spesielt Dans stamme, men også Juda.

Uforbeholdne løfter

Vi har sett at Bibelens store troshelter, Abraham, Isak og Jakob, ved gjentatte anledninger fikk et **uforbeholdent løfte** fra Gud om at deres etterkommere skulle bli til en mengde folkeslag. Disse løftene ble senere gjentatt for både Isak og Jakob.

Det er flere ting i disse løftene vi skal merke oss:

1. Abrahams, Isaks og Jakobs etterkommere skulle bli umåtelig tallrike.
2. De skulle bli til en mengde folkeslag.
3. Konger skulle utgå fra dem, dvs de skulle opprette monarkier.
4. De skulle utbre seg mot nord, sør, øst og vest, dvs. i alle retninger.
5. I dem skulle alle jordens slekter velsignes.
6. Disse løftene ble gitt uten forbehold til de tre patriarkene Abraham, Isak og Jakob (Israel).

Etter kong Salomos død ble riket Israel delt i to: Nordriket og Sydriket, med hv. Samaria og Jerusalem som hovedsteder. Ti av Israels stammer (Israels hus) bosatte seg i Nordriket

Videre skal vi merke oss at løftet først ble gitt til Abraham. Abraham hadde imidlertid flere barn: Sønnen Ismael med trellkvinnen Hagar, samt seks sønner med Ketura. Både etterkommerne etter Ismael og de andre seks sønnene var naturligvis også Abrahams barn, som kommer under løftet om at Abrahams ætt skulle bli overmåde tallrik. **Det var imidlertid Isak, Abrahams eneste sønn med Sara, som ble velsignet på spesiell måte, og som tjente som forbilde på den kommende Frelser. Det var til Isak Gud gjentok løftene hans far hadde fått. Isak var løftets sønn.**

Disse løftene ble sist overført til Jakob, sønn av Isak. Det var Jakobs (Israels) tolv sønner, samt Josefs to sønner Manasse og Efraim som løftets ætt skulle utgå fra. Disse tolv (fjorten, når vi regner med Efraim og Manasse) personer var stamfedrene til Israels tolv stammer, og deres etterkommere skulle bli tallrike som «støvet på jorden»; de skulle bli «en mengde folkeslag» (nasjoner), og «all jordens slekter skulle velsignes» av dem.

Her er et meget viktig moment mange bibelgranskere har oversett: **Fra og med det tiende kapittel i første Mosebok er Det gamle testamente i hovedsaken beretningen om én mann og hans**

etterkommere — Abraham og hans ætt, Israels tolv stammer. Disse ble senere delt i «Israels hus» og «Judas hus». Dette går som en rød tråd fra første Mosebok til Malakias. Det er beretningen om Abrahams ætt fra A til Å. Også i Det nye testamente blir denne tråden spunnet videre. Første Mosebok forteller om ættens opphav, videre kan vi lese om deres utvelgelse, splittelse, frafall og bortførelse. Profetene forteller om deres gjenopprettelse i de siste dager. Hvis vi ikke forstår dette riktig, vil størsteparten av Det gamle testamente være irrelevant for oss som lever i dag. Glem ikke at

de gammeltestamentlige profeter ikke skrev så mye til sin egen tid, som de skrev for de siste dager. Det er her det **sanne** Israel kommer inn i bildet, både det «åndelige» Israel og det bokstavelige sanne Israel! Og det sanne Israel av kjødet er **ikke** dagens jøder, som vi har vært inne på tidligere.

Forsvunnet?

Vi har også vært inne på hvordan «Israels hus», dvs. Nordriket, der ti av Israels tolv stammer hadde bosatt seg med Samaria som hovedstad, ble bortført til nord-Assyria i årene 740–721 f.Kr. Siden har ingen hørt noe til dem. I hvert fall er det klart at størsteparten av de ti Israels stammer aldri vendte tilbake til hjemlandet. Det dreide seg om over en million mennesker, så hvor ble det av dem?

Før vi går nærmere inn på Israels vandringer fra nord-Assyria og inn i Europa, er det et annet viktig moment vi skal merke oss.

Tidlig utvandring

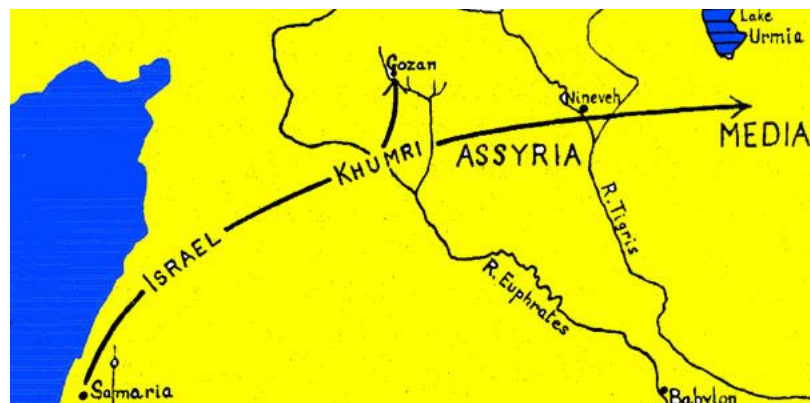
Utgangen fra Egypt fant sted ca. 1437 f.Kr. Førte år senere gikk avkommet deres over Jordan og satte foten i det forjettede land. (Ca. 1397 f.Kr.) Fra dette tidspunkt fram til bortførelsen til Assyria gikk det over 700 år. Her dukker det opp et stort problem.

1. Sa ikke Gud at Israels barn skulle bli overmåte fruktbare og utbre seg mot alle de fire verdenshjørner?

2. Kanaans land, der de tolv Israels stammer bosatte seg, var ikke stort i utstrekning, ca. 20 000 km².

3. 700 år er lang tid.

Det var mellom en og to millioner mennesker som dro inn i Kanaans land. Fordi de skulle være overmåte fruktbare, må man jo spørre seg: Hvor stort var egentlig folketallet i 721 f.Kr., 700 år senere? Øyensynlig ikke altfor stort. Enten hadde fruktbareheten vært heller laber i tiden som var gått, eller så var det andre faktorer som kom inn i bildet.

1Deportasjonsruten mot øst/nordøst1

Ville det vært plass til alle disse menneskene på et så lite område etter 700 år, selv med en konservativ befolkningstilvekst? I løpet av de 215 årene Israel oppholdt seg i Egypt, var de økt fra 70 personer til et sted mellom 1-2 millioner mennesker. Dette tilsvarer en fordobling av folketallet hvert 14. år! **«Men Israels barn var fruktbare og tiltok sterkt. De økte og ble meget tallrike. Det ble fullt av dem i landet»** (2 Mos. 1,7.9).

Med sine 5642 meter er Elbrus den høyeste toppen i Kaukasusfjellkjeden

I 1 Krøn. 21,5 leser vi at det på kong Davids tid var 1,1 million våpenføre menn i hele Israel, samt 470 000 våpenføre menn i Juda. Det vil si at det på kong Davids/kong Salomos tid var et sted mellom 5-6 millioner hebreere i Israels land. Dette var ca. 500 år etter at Israels barn tok landet i eie. Dette er bare en snau tredobling av innbyggertallet på 500 år! Normalt — og konservativt — burde det vært

fordoblet på 100 år. Det virker mildt sagt underlig at et folk som hadde en eksplosiv vekst fra 70 personer til ca. to millioner på 215 år (fordobling hvert 14. år) bare tredoblet folketallet på 500 år.

Det er rimelig at en rekke hebreere utvandret under Egypt-perioden, og da særlig vestover. En utvandring skjedde også i de 700 årene Israel oppholdt seg i Kanaans land. En rekke historiske funn tyder på det. Etter hvert ekspanderte israelittene vestover og nordover. Dette gjelder i særlig grad Dans stamme, som var sjøfarere og utmerket seg ved sin eventyrlyst og utferdstrang. Det er også indisier som tyder på at både hellenerne, fønikerne, Minoa-kulturen på Kreta, trojanerne, bosettinger på Irland, Skottland og i England, samt bosettinger langs spanskekysten og andre steder — til og med i Amerika — i større eller mindre grad hadde sitt opphav i utvandrede hebreere lenge før bortførelsen til Assyria. Bevisene peker i retning av at Sems ætt, som var velsignet framfor alle andre folkeslag (1 Mos. 9,26), i stor grad var opphavet til de store kulturene i Den vestlige verden, fra hellenerne til europeerne. Det er de som i størst grad har vært kulturbærerne og har stått for de store oppdagelser og oppfinnelser verden er blitt beriket med. Det er også deres etterkommere, det hvite, kristne Europa (og det amerikanske folk, som i stor grad nedstammer fra europeerne) som har ført Evangeliet til alle folkeslag. Glem ikke at de skulle være til lys for «hedningene» og at alle jordens slekter skulle velsignes gjennom dem (Es. 49,6; 1 Mos. 12,3; 18,18; 26,4; 28,14). **Dette har ingen rasistisk brodd, men er bare et ubestridelig historisk faktum det må være lov å påpeke.** Det blir gjort stadig nye arkeologiske funn, ikke minst i USA, som bekrefter dette.

At de etter hvert så tallrike og fruktbare hebreere utvandret til andre deler av Den vestlige verden, er vel ikke merkeligere enn at europeere og andre utvandret til USA i nyere tid.

Utvandring fra Assyria

I den apokryfiske boken 4 Esra (2 Esdra), som ble skrevet i 1.-3. århundre e.Kr., kan vi lese følgende:

«Du så ham samle en annen, fredelig menneskemengde om seg. Dette er de **ti stammer som ble ført bort fra sitt eget land til fangenskap** den gang Josjia var konge, han som ble tatt til fange av assyrerkongen Salmanassar. **Han førte dem over Eufrat, og de måtte bo i fremmed land.** Men de holdt råd sammen og ble enige om å forlate hedningefolkene og dra lenger bort, **til et sted hvor menneskene ikke hadde bodd tidligere**, for at de iallfall der kunne holde de lover de ikke hadde overholdt i sitt eget land. Så kom de til de vanskelige overgangene ved Eufrat. Da gjorde Den Høyeste jærtegn for dem og stanset elveløpene inntil de var gått over. Reisen gjennom dette området var lang og varte ett og et halvt år. **Landet kalles Arsaret**, og de ble boende der helt til de siste tider. Men nå har de igjen gitt seg på vandring, og Den Høyeste stanser på ny elveløpene så de kan gå over. Dette er tolkningen av den fredelige menneskemengden du så» (kap. 13, v. 39–47).

Her finner vi en bekreftelse på at Israel ble ført i fangenskap, samt en interessant, historisk opplysning. Uttrykket Arsaret stammer fra et hebraisk ord som betyr «et annet land». Ca. 600 f.Kr. drev lyderne gimeriene (kimmerier, mer om disse senere) ut av Lilleasia, og de bosatte seg i Karpat-områdene vest for Svartehavet. Det er her Esdra lokaliserer dem som Arsaret-folket. Spor av navnet Arsaret finner man i dag i nord-

Satellittfoto av Kaukasusfjellkjeden, som skiller mellom Europa og Asia. Midt på bildet ser vi Kaukasus som et hvitt bånd, med Svartehavet til venstre (vest) og Det kaspiske hav til høyre (øst). I disse områdene vandret Israel over til Europa

Krim. En av elvene som renner fra Karpatene og ut i Donau heter Sereth.

Den jødiske historieskriveren Flavius Josephus (Joseph Ben Matthias, 37–ca. 100 e.Kr.), har også noen ord om de ti Israels stammer som ble ført i fangenskap til Assyria 800 år tidligere:

«Det er bare to stammer i Asia og europa som er underlagt romerne, **mens de ti stammene fram til i dag befinner seg på den andre siden av Eufrat og er en stor folkemengde som ikke kan telles**» (*Antiquities of the Jews*, bok XX, kap. V, 2. Uthevelser tilføyd.) Mellom Svartehavet og Det kaspiske hav ligger Kaukasusfjellene. Det assyriske rike strakte seg helt opp til Eufrats kilder og Kaukasus. Det var til disse områdene ti av Israels stammer ble ført i fangenskap av assyrerkongene. Det er områdene syd for Det kaspiske hav som er vuggen til den hvite, europeiske rasen — som for øvrig kalles Den kaukasiske rase eller Den nordiske rase, «den hvite mann». Hvorfor blir denne menneskerasen kalt «Den kaukasiske rase?» Det er fordi forskerne sporer dem tilbake til Kaukasus-området. Og hvorfor kan de ikke spore den lenger enn dit? Fordi de da må begi seg inn på bibelsk område, noe de med sin evolusjonistiske filosofi unngår for enhver pris. Denne holdning blant dagens forskere er mer enn beklagelig.

I disse områdene forsvinner det gamle Israel fra historien og angelsakserne, goterne og en rekke andre stammer dukker opp. De ti Israels stammer gikk aldri «tapt». De mistet bare sin identitet under sin århundrelange vandring vestover fra Assyria. De beveget seg innover i Europa og ble opphavet til den hvite, europeiske rase, og jeg skriver disse tingene fra en saklig vinkling, uten «rasistiske» overtoner. Det må være tillatt å belyse en rekke ugjengdrivelige, historiske/antropogeografiske/etnologiske/etnografiske fakta uten å bli beskyldt for å være «rasist», som for øvrig er en av tidens mest forslitte floskler.

De aller fleste folkevandringer har skjedd den letteste veien, langs elvedalene. Israels vandringer gjennom Kaukasus har satt spor etter seg. Til denne dag finnes det mange landemerker som forteller om vandringene deres. Gjennom studiet av innskrifter på gravsteiner og på annen måte kan vi trekke den konklusjon at det folk som bosatte seg i Nord-Frankrike, Syd-Spania, De britiske øyer og de nordiske land, Norge innbefattet, var de «tapte» får av Israels hus. Mange av disse emigrerte senere til Canada, Amerika, Australia og andre steder. «Du skal bli til en mengde folk» var Guds løfte til Abraham, Isak og Jakob.

Skyterne

«**Skyterne.** Et folk som opprinnelig kom fra Sentralasia. I områdene nord for Svartehavet grunnla skyterne et rike som varte fra 8.–7. århundre f.Kr. til ca. det 2. årh. f.Kr.» (*Encyclopædia Britannica*, 1974 utg. *Micropædia*, bd. IX. art. Skyterne.»)

Har du noen gang tenkt over hvor de forskjellige folkeslagene kom fra? I ovennevnte leksikon leser vi at skyterne opprinnelig kom fra Sentralasia, men hvordan kom de dit? Oppsto de spontant i dette området, eller kom de et annet sted fra? Svaret er enkelt og greit: De må jo ha kommet dit et annet sted fra. Hvem var egentlig skyterne, og hvor kom de fra?

Et meget forseggjort skytisk gullsmykke

Skyterne gikk også under andre navn. De var bl.a. kjent som *Sakai*. Den greske historieskriveren Herodot (ca. 484–424 f.Kr.) forteller at perserne kalte skyterne for *Sakai*.

Den kjente assyriolog Sir Henry Rawlinson (1810–95) tolket en rekke assyriske kileskrifttavler der dette navnet forekommer, og Rev. B.W. Savile sporet disse sakaiene tilbake til Israels ti stammer, dvs. befolkningen i Samaria, som ble bortført av assyrerkongene Tiglat-Pileser og Sargon ca. 721 f. Kr.

På hebraisk betyr skyt «vandrer». Henry Rawlinson uttalte at navnet *sakai*, slik det forekommer i De akomeniske tavler, er et ariansk uttrykk, og er erstattet med *gimiri* i de babylonske oversettelser av de

persiske og skytiske innskriftene. Rawlinson sier videre at *gimiri* betyr «stammene», og er den semittiske ekvivalent for det arianske uttrykk *saka*. Navnet *saka* eller *sakai* (skyterne) forekommer først i kileskrift-innskrripsjoner fra ca. 648 f.Kr. Navnet *saka*, sier Rawlinson, refererer sannsynligvis til tilbedelsen av Gud under dette navnet, eller til et av deres egne navn. Det er antakelig avledet av tsaki, sakitter, isakitter eller Beth-Isak — Isaks hus. Se f.eks. Amos 7,9.16.

Skytisk vase, også et praktfullt kunstverk. De som laget disse praktfulle kunstverkene var ikke primitive krigerstammer fra Asia, men et høyt kulivert folk som hadde sine klare aner

Etter deportasjonen kan man spore Israels hus ved deres to navn: «Beth-Omri» («Omris hus». Omri var Samarias grunnlegger, (1 Kong 16,23.24) og «Isak», ved avledningen *saka*, *sakai*, *sakasuna* og andre varianter, som alle er avledet av Isak. Prof. Sharon Turner (1768–1847) sier i sin bok *History of the Anglo-Saxon* at *sakai*, som på latin ble kalt *sacae*, var en skytisk nasjon, og ble kalt *saca*, *sacki* og *sach-sen*.

På Krimhalvøya ble skyterne kjent som *scolotoi*, mens grekerne kalte dem for *skuthe/skuthae*. Alle varianter av *sakai* blir oversatt med skyter.

Babylonerne kalte skyterne for *gimirra/gimiri*, mens romerne også kalte dem *kimirri* og grekerne *kimmeroi*. På engelsk blir alle disse variantene av *gimiri* oversatt med *Cimmerian*. Henry Rawlinson, som tydet Behistun-klippen i Vest-Iran,

sier at det etniske navnet *gimri* dukker opp i kileskrift på Darius' tid. Det er ekvivalent med det greske *kimmeroi*, og det waliske *khumri*. Rawlinson mente også at det var rimelige grunner til å betrakte *cimri* eller *kimmeri*, som først dukket opp i Media og Assyria i det 7. århundre f.Kr., og *sacae* på Behistun-klippen nesten to hundre år senere, som identisk med Israels hus.

Dagens Samarkand er den nest største byen i den sentralasiatiske republikk Uzbekistan

Noen israelitter vandret inn i Europa via Lilleasia og opp mot «Arsaret»

Fra områdene nord for Svartehavet vandret skyterne videre vestover og kom fram til Østersjøen, som tidligere ble kalt *Pelagus Scythium*, Skyternes hav. Prof. Sharon Turner har følgende interessante anmerkning: «De vandrende skyterne gikk over elven Araxes, kom ut av Asia og dukket plutselig opp i Europa i det 6. århundre f.Kr.» (*History of the Anglo-Saxon*.)

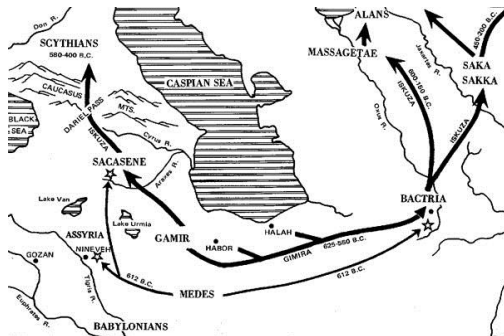
Assyriske notarer skriver opp krigsbytte fra Samaria

Fra områdene i Nord-Assyria og Svartehavet, der 2 Esdra og Josefus plasserer Israel, dukket *kimmeri*, *gimri*, *sacae*, *getae*, *massagetae* og skyterne opp. De ble senere kjent som gotere, daner, normannere, angler og saksere. Sakaiene vandret også nordover til elven Jaxartes, der de grunnla byen Samarkand, som betyr «Nye Samaria». Det gamle Samaria var, som vi vet, hovedstaden i Nord-Israel. Byen Samarkand, en av de eldste byer i Sentralasia, ligger i

Uzbekistan og er rundt 2700 år gammel. Aleksander den store, som ødela byen, kjente den under navnet Maracanda.

Herodotus (bok IV) gjør det imidlertid klart at ikke alle skytere var av samme rase. Enkelte var siviliserte jorddyrkere, mens andre var ville, slaviske, turaniske nomader. Herodotus omtaler *sakai* som siviliserte. Han nevner også getaene, og at landet disse bodde i langs Donaus bredder, ble kalt Moesia — landet til Mose folk.

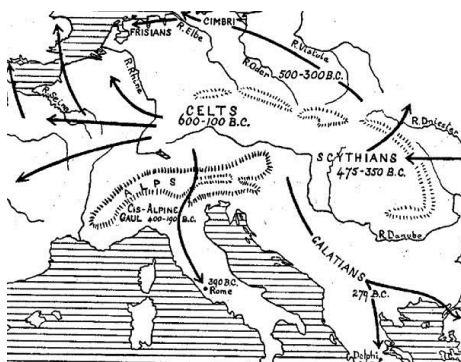
De gamle historieskriverne Diodorus, Strabo, Herodotus m.fl. nevner at skyterne, i likhet med israelittene, regnet svin som en vederstyggelighet. De ofret aldri slike dyr, og ville ikke engang ale dem opp. Det er påfallende at skyterne, som hadde alle kjennetegnene til israelittene, kom nettopp fra de samme områdene Israel ble deportert til.

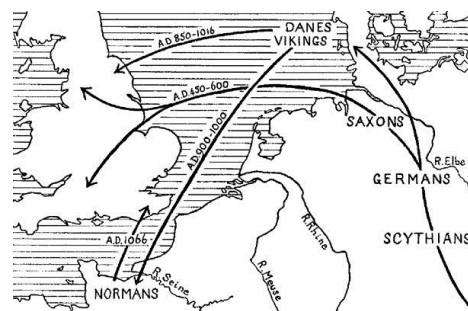
I Asia ble israelittene kjent under en rekke forskjellige navn som kimmerier, sakasener etc.

Arkeologene har brakt for dagen mange steintavler med inskripsjoner som forteller om assyrierne som bortførte israelittene. Disse tavlene ble funnet i Ninive i 1909, og oversettelsene ble utgitt i 1930. Tavlene, som er datert til ca. 707 f.Kr., har gitt viktige spor å gå etter, og beskriver aktivitetene til et folk som ble kalt *gimira*, og som levde i landet Gamir. Beskrivelsene av dette landet stemmer med det området israelittene ble deportert til, nemlig Nord-Assyria.

I 679 f.Kr. søkte Israel, eller gimirifolket, frihet ved å vandre nordover under ledelse av en mann ved navn Teuspa. Assyrierne tok dem imidlertid igjen i det øvre Eufrat-distriktet og beseiret dem. Et større antall israelitter kom seg imidlertid over Kaukasus til områdene ved Svartehavet. De som ikke unnslopp assyrierne, inngikk en allianse med assyrerkongen Esarhaddon, og fikk bosette seg i Sacasene i nord og Baktria i øst. Etter at Assyria falt i 612 f.Kr., vandret de som hadde bosatt seg i Sacasene over Dariel-passet i Kaukasusfjellene og inn i steppeområdene i Syd-Russland. Der ble de kjent som skytere. De som hadde bosatt seg i Baktria, ble tvunget nordøstover, og ble av perserne kjent som *massageta* og *sacae*.

Israelittene ble også kjent som keltere, som vandret i flere retninger

Lenger vest ble israelittene kjent som bl.a. skytere, normannere, angelsaksere, germanere, gotere etc.

Dr. George Moore uttaler følgende: «Sakaene og getaene, som tidligere invaderte India, sprang ut fra den samme kilde som sakserne og goterne i vest, og var direkte knyttet til israelittene eller et folk som brukte deres språk.» (Siert i R. Capt: *Missing Links Discovered in Assyrian Tablets*, s. 226.)

Goterne

Skyterne ble senere kjent som gotere eller gothi, trolig fordi getaene, som utgjorde en viktig del av skyterne, var de som oftest var i kontakt med romerne, som kalte dem gothi. Fra områdene nord for Svartehavet vandret skyterne videre nordvestover og kom fram til Østersjøen, der de ble kjent som gotere. Goterne inntok bl.a. den største øya i Østersjøen, Gotland, som har sitt navn etter goterne. Göteborg (Gothenburg) og Göta älv har også sitt navn etter goterne.

Dr. George Moore sier i sitt verk *British History Traced from Egypt and Palestine* at — «Navnet *goter* ble, som vi allerede har vært inne på, trolig overført fra Palestina til områdene rundt Det kaspiske hav, der geta-folket, sacai, gotere og sakser historisk sett levde sammen» (s. 13).

Sakserne

To av oldtidens historieskrivere, Albinus og Ptolemeus, beretter at sakserne var en skytisk rase som ble kalt sakai, og som kom fra Media, dit Israel ble deportert. Ptolemeus nevner bl.a. et skytisk folk som stammet fra sakaiene, og som ble kalt saksoner. Ordet Saksen er antakelig avledet av «Isaks sønner». Mange østlige språk skriver *sunni* for «sønner av. . .». «Isaks sønn» blir da til Saac-sunnia. Se f.eks. F. Wallace Connon: *Documents of Destiny*, London 1958. Professor Sharon Turner, som blir regnet som en av de aller fremste eksperter på angelsaksernes historie, sier i sin bok *History of the Anglo-Saxon* (1799-1805) at angelsakserne nedstammet fra skyterne som kom til Europa fra medernes byer ved Gosan-elven. Nøyaktig dit Israel ble bortført! «Og kongen i Assyria bortførte Israel til Assyria og flyttet dem til Halah og til Habor, en elv i Gosan, og til byene i Media» (2 Kong 18,11). Prof Turner forteller videre at daner og jyder er israelitter av Dans stamme.

Dagens spanske havneby Cadiz var i oldtiden kjent som Tarsis, en blomstrende israelittisk/fønikisk koloni

Historiske og arkeologiske beviser tyder på at sakserne stort sett nedstammet fra de vestlige skytere (israelitter) som vandret gjennom Kaukasus og inn i Europa i det 6. århundre f.Kr.

Prof. Sharon Turner uttaler følgende:

«Angelsakserne, lavlands-skotter, normanner og daner har alle sprunget ut fra denne store kilden til den menneskese vi har kalt skytere og goter. . . . De første skytiske stammer dukket først opp i Europa i det syvende århundre før den kristne æra. . . . 'Skyterne, som tidligere var få og ubetydelige, holdt til i et smalt område av Araxes, men etter hvert utvidet de sine grenser til alle sider inntil de til slutt reiste sitt rike til stor herlighet.' [Diodorus]. . . De vandrende skyter gikk over Araxes-elven, vandret ut av Asia, og dukket plutselig opp i

Europa i det sjette århundre f.Kr.» (Gjengitt i *National Message*, 24. des. 1927).

Germanerne

Etter hvert drev sarmaterne, et blandet, ikke-israelittisk folk, skyterne nordvestover i Europa mot Østersjøen. På dette tidspunktet innførte romerne navnet germaner i stedet for skyter, antakelig for ikke å forveksle dem med sarmaterne, som nå okkuperte det tidligere Skytia. Ordet germaner er et latinsk uttrykk som betyr «ekte», og indikerer at germanerne var de ekte skytere. De germanske stammene delte seg i andre grener: angler, sakser, jyder, daner, vikinger, burgunder, lombarder, frankere og andre.

Keltere og gallere

Skyterne kjempet med kimmeriene og drev disse vestover og nordover, der de ble kjent som keltere, gallere og kimbri. De sloss med sine egne, da slektskapsbåndene var gått tapt gjennom århundrene. På denne tiden, i det 4. århundre f.Kr., ekspanderte kelterne i alle retninger fra Sentral-Europa. Noen av dem invaderte Italia og plyndret Rom i 390 f.Kr., mens andre vandret til Lilleasia, der grekerne kalte dem galatere. Det var til disse etterkommerne av Israels hus Paulus skrev Galaterbrevet. Enkelte keltere vandret inn i Spania og ble der kjent som iberier — et gælisk navn for hebreere. Den iberiske halvøy og elven Ebro i Spania er oppkalt etter Eber, som var hebreernes og Abrahams stamfar (1 Mos 10,24.25; 11,14–17). På kong Salomos tid (ca. 1000 f.Kr.) var det en blomstrende israelittisk koloni i Tarsis i Spania der havnebyen Cadiz nå ligger. Nær Sevilla i Spania er det funnet en steininskrift til Adoniram, som var Salomos oppsynsmann.

Elven Ebro i Spania fikk sitt navn etter hebreerne (Eber), det samme gjelder Den iberiske halvøy med Spania og Portugal

Andre keltere vandret over til De britiske øyer og dannet grunnstammen for Det engelske folk.

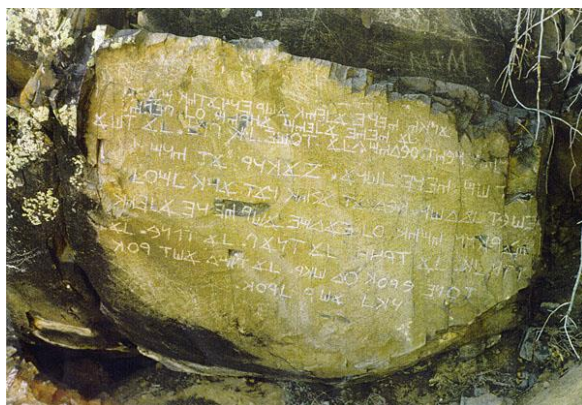
Det virker som det alminnelige uttrykket «keltere» ble brukt både om kimmerier (cymry), belgier og flere mindre stammer som alle var de første innbyggerne på De britiske øyer og trolig deler av Spania og Portugal. Det er indisier som tyder på at de første keltere som kom sjøveien til Irland, i tillegg til å tale hebraisk (de var tross alt israelitter), også hadde et skriftspråk — Ogham.

Israels ti tapte stammer Del 3

[Åsmund Kaspersen](#)

Amerika

Interessante arkeologiske funn tyder på at israelittene i sin utferdstrang også var nådd fram til Det amerikanske fastland, der de etter alt å dømme anla handelskolonier og drev gruvedrift, spesielt utvinning av kobber ved nordbreddene av Lake Superior. Israelittene seilte sammen med fønikerne,

Las Lunnas-stenen i Ny-Mexico viser et sammendrag av de ti Guds bud

som var betydelige sjøfarere (1 Kong 9,26–28. Hiram fra Tyrus var føniker fra den gamle fønikiske byen Tyrus), og vi vet at også Dans stamme hadde skip (Dom 5,17). De første koloniene i Amerika ble grunnlagt ved elvemunningene i det som nå er Ny-England.

Den israelittisk/føniskiske påvirkning blir bekreftet av hundrevis av steininskripsjoner og andre arkeologiske funn i Amerika. Inskripsjonene er på flere språk, bl.a. føniskisk og iberisk/punisk. Den amerikanske, nå avdøde professor Barry Fell har skrevet flere rikt illustrerte bøker der han dokumenterer disse funnene, bl.a. *Saga America*, *America B.C.* og *Bronze Age America*.

Oppdagelsen av slike inskripsjoner og en rekke andre arkeologiske funn, bl.a. kartagesiske mynter fra det fjerde og tredje århundre f.Kr., fønikiske og iberiske bronsejenstander, romerske mynter fra det første årh. e.Kr., etc. etc., har endret vår oppfatning om at Amerika var ukjent for Den vestlige verden før Leiv Eirikssons og Colombus' tid. Las Lunnas-innskriften i Ny-Mexico er et eksempel på slik tidlig hebraisk skrift som minner om fønikisk under gresk innflytelse. Inskripsjonen består av ni linjer, og er et sammendrag av De ti bud, nøyaktig slik de er sammenfattet i 2 Mos. 20. En sammenligning av den arkaiske tetragrammaton (de fire bokstavene for Guds navn på hebraisk) i kolonne 10 av Habbakuk-kommentaren (100 f.Kr.) fra Qumran-grotte 1 (der Dødehavsrullene ble funnet) med Las Lunnas-inskripsjonen, går god for sistnevntes ekthet og høye alder.

Det er i det hele tatt gjort mange funn av forskjellige gjenstander i Nord-Amerika som har sitt opphav i et folk som kunstnerisk var langt dyktigere enn den innfødte, amerikanske befolkning, indianerne, som heller ikke hadde eget skriftspråk. Disse gjenstandene er av en helt annen art og kvalitet enn indianernes grove stein-redskaper. Las Lunnas-steinen er nevnt, et annet eksempel er Dighton-steinen ved Dighton, Massachusetts, et skjelett i rustning funnet ved Fall River, samt en over 2000 år gammel armert brystplate av støpt bronse. Det finnes gåtefulle gravhauger rundt Mississippi og Ohio. Flere av disse gravhaugene inneholder skjeletter som er over 2000 år gamle. Haugene er konstruert i nøyaktige sirkler og kvadrater, som viser at de som bygde dem hadde store matematiske kunnskaper. Bare i Ohio er det 10 000 slike hauger. I staten New Hampshire finnes en struktur som minner om Stonehenge i England.

Sentral/Sydamerika

I Sentral- og Sydamerika finnes enda flere beviser for at israelittene/fønikerne var kommet seg over Atlanterhavet i sin utfærds- og eventyrtrang. Maya-kulturen, Azteker-kulturen og Inka-kulturen viser at disse har vært påvirket av «den hvite mann». I mayaenes by Chitzen Itza på Yucatan finner man veggmalier av afrikanske negre, samt ansikter med typiske europeiske (kaukasoide) trekk. Det er mange ting som tyder på at Maya-kulturen faktisk var skapt av en fremmed kultur.

Da de spanske erobrere først kom til Sentralamerika, trodde befolkningen der at de fremmede var «hvite guder» som hadde besøkt landet deres tidligere. Colombus beretter bl.a. om en merkelig legende som var gått i arv blant den innfødte befolkning på østkysten av dette nye kontinentet. En gang for lenge siden, fortalte sagnet, hadde en flokk med hvite guder kommet over havet fra øst.

Hernando Cortez går i land i Mexico. Dette var i 1518. Den spanske conquistadoren begikk uhyggelige massakrer av den innfødte befolkning

Da den spanske erobreren Cortez kom til Mexico, ble han kalt «lys-guden» av aztekerne. De omtalte denne guden som «lys og blåøyd, med skjegg», («el hombre blanco» — den hvite mann), og kalte ham Quetzalcoatl. Han skal ha brakt med seg en avansert matematisk kalenderformel mayaene senere brukte i sine dommedagsberegninger, lærte den innfødte befolkning bruken av ild, ga dem et lovsystem, lærte dem byggekunst, skriftspråk, matematikk, metallurgi, astronomi, legeskunst, produktivt jordbruk, et kalendersystem etc. — i det hele tatt brakte «Quetzalcoatl» med seg alle ferdigheter som var nødvendige for å skape en sivilisasjon. «I din ætt skal hele jordens folk velsignes» (1Mos. 26,4), var Guds løfte til Jakob. Også Inka-kulturen i Sydamerika viser innflytelse fra europeerne. Inka-guden Viracocha viser påfallende likheter med Quetzalcoatl. Også

Viracocha er beskrevet som hvit, med skjegg, og skal ha brakt med seg kunnskaper og ferdigheter som dannet grunnlaget for Andes-sivilisasjonen.

Både «Quetzalcoatl» og «Viracocha», som var virkelige personer, ble senere deifisert (gjort til guddommer) av den lokale befolkning. Dette førte til en utarting av religionen, som til slutt degenererte til menneskeofring. Både i Peru og i Amazonasbekkenet finner man fønikiske innskrifter på stein. Dette viser at oppdagerne fra vest har seilt oppover Amazonas, som er seilbar for havgående skip

ters gjennom Sydamerika helt fram til Iquitos, ikke langt fra foten av Andesfjellene. Dette er et godt stykke inn i Peru.

Sporene

Abrahams, Isaks og Jakobs etterkommere har satt spor etter seg overalt der de har ferdes. Over hele verden har disse menneskene vandret i sin umettelige trang etter å utforske og erobre nytt land. Overalt har de etterlatt seg en arv om sitt geni og nyskapende evner — nøyaktig som Guds løfter tilsa dette spesielle folket.

Turfan-området ved Ürümqi i Tarimbassenget (Vest-Kina), der de kaukasoide mumiene ble funnet

Som A. de Gobineau sier: «Overalt har den hvite rase tatt initiativet, overalt har de brakt sivilisasjonen til andre» (A. de Gobineau: *Moral & Intellectual Diversity of Races*, s. 456, 458). Det er få som til fulle forstår bredden og fylde av den velsignelse Gud lyste over Abrahams, Isaks og Jakobs ætt! I dem skulle all jordens folk velsignes. Og når Gud velsigner, da velsigner han rikelig! De skulle bringe lys, kunnskap og sivilisasjon til alle andre folkeslag. **Dette har ingen «rasistiske» overtoner, men er uomgjængelige fakta man må kunne tåle å bli konfrontert med i søkingen etter sannhet.** Det har ingen ting med menneskeverd å gjøre; eller degradering av sådant — det er udiskutable fakta. At erobringstrangen og gulltørsten til Jakobs etterkommere enkelte ganger ble for stor, noe som førte til undertrykkelse av

lokalbefolkningen, er utenfor poenget i denne sammenheng.

Overleveringene viser imidlertid at verken «Quetzalcoatl» eller «Viracocha» var av denne kategori. I det 15. århundre, da Mexicos erobreren Fernando Cortez og hans menn satte sine ben i aztekernes land, trodde de innfødte og deres hersker Montezuma til å begynne med at erobreren fra øst var selve Quetzalcoatl, som hadde lovt å vende tilbake en gang. Men sannheten var ganske annerledes. Drevet av gulltørst, erobringsgalskap og religiøs fanatisme gjorde Cortez og hans menn ende på det gamle riket, som ble plyndret for sine skatter.

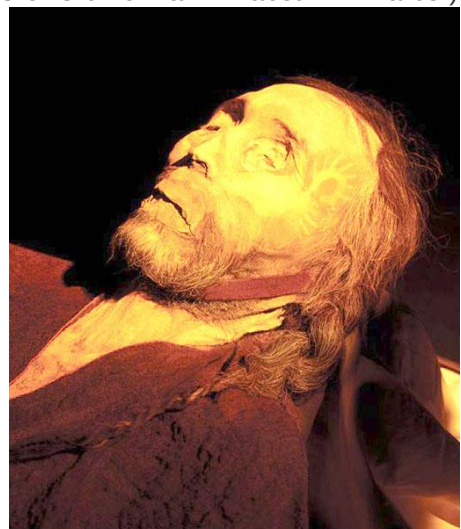
Kina

I Tarim-bassenget i Vest-Kina (kinesisk Turkistan), spesielt i områdene rundt Ürümqi, er det blitt funnet mumier av mennesker med umiskjennelige kaukasiske trekk. «Overraskende nok er disse forhistoriske mennesker ikke orientalske, men kaukasiske — høye, med store neser, blonde og runde øyne som trolig var blå» (fra omslaget til boken *The Mummies of Ürümqi* av Elizabeth W. Barber). Professor dr. Victor Mair fikk først se disse mumiene i 1987, og det som slo ham var at ansiktsformen verken var kinesisk eller orientalsk, men typisk kaukasisk.

En av disse mumiene er en mann som trolig var rundt femti år da han døde, «Cherchen-mannen». Han bærer umiskjennelige kaukasiske trekk og raget to meter i høyden.

I de samme områdene har forskerne også oppdaget en rekke manuskripter fra rundt år 100 e.Kr., skrevet på et utdødd språk — Tokharisk. Overraskende nok viste det seg at Tokharisk er nær beslektet med de indo-europeiske språk som tales i det meste av Europa, bl.a engelsk (som igjen er beslektet med hebraisk. Mer om dette senere).

Det er nærliggende å tro at disse menneskene var israelitter som under sine vandringer i Asia var kommet så langt øst som til Tarim-bassenget.

En av de kaukasoide mumiene fra Ürümqi

Dannan og fønikere

Greske, irske, skandinaviske og engelske skrifter er fulle av antydninger om et folk som ble kalt danai, dannan eller dannoni. De ble også kalt fønikere, eller ble omtalt i nær tilknytning til fønikerne. Lakedaimonerne (spartanerne), som var etterkommere etter danaiene, hevdet på den tid ypperstepresten Onias regjerte (300 f.Kr.) at de nedstammet fra hebreerne (1 Makkabeer 12,7.21).

Legenden sier at Grekenland ble grunnlagt av egyptere. Israelittene ble av og til kalt egyptere (2 Mos. 2,19). Den greske historiker Herodotus beretter at de mest framtrepende av de fremmede som ble utstøtt av Egypt fulgte Danaus (Dan), og senere Kadmus til Grekenland, men at de aller fleste ble ledet av Moses inn i Kanaans land. Kadmus nedstammet fra Kalkol (1 Kong 4,31; 1 Krøn 3,6), som igjen nedstammet fra Juda. (Kalkol og hans bror Darda var med andre ord sønnesønner av Juda). Kadmus og hans gruppe kom til Grekenland etter at Israel var kommet inn i Kanaan. Den gamle regionen Kolchia i Grekenland er oppkalt etter Kalkol, og stredet Dardanellene er oppkalt etter Darda. Historiske nedtegnelser forteller om Kalkols etterkommere som vandret vestover langs Middelhavskysten, der de grunnla «iberiske» (hebraiske) handelskolonier. En slik koloni ble kalt *Zarah-gassa* (nå Saragossa), eller «Serahs festning». Serah var, som vi vet, sønn av Juda.

Irland

Fra Spania vandret ibererne/israelittene videre til Irland, som de kalte *Iberne* etter seg selv. Dette navnet ble senere latinisert til Hibernia. Judas' sønnesønn Kalkol ble grunnleggeren av den gamle irske kongerekken. Både han og hans bror Darda hadde utvandret fra Egypt før utvandringen til Kanaan.

En av Irlands tidlige krøniker knytter Dannan-folket eller Tuatha de Dannan (Guds folk) som invaderte Ulster, til de greske danais og spartanere. Ifølge *Irlands Annaler* av «De fire mestere», beseiret kolonien Tuatha de Dannan firbolgene, og ble derved herrer over Irland. Det er mye som tyder på at Dannan-folket var et høyt sivilisert folk, som var langt dyktigere i kunst og vitenskap enn andre kolonier som hadde slått seg ned på øya. Dannan-folkets ankomst til Irland er datert til ca. 1200 f.Kr., 85 år etter Deborahs og Baraks seier, da vi blir fortalt at Dan hadde skip (Dom 5,17).

Den sagnomsuste Tara Hill, den mest kjente gravhaugen på Irland

Troja

Vi husker beretningen om Jakobs sønn Juda, som fikk to tvillingsønner med sin svigerdatter Tamar (1 Mos 38). Hvorfor er denne hendelsen skrevet ned i Bibelen? **Fordi den gir oss en nøkkel til å spore opp Judas etterkommere.** Den ene av disse sønnene ble kalt Serah. Serah fikk fem sønner; en av disse het Darda (Dara, Dardanus, 1 Krøn 2,6). Dardas etterkommere utgjorde en stor prosentdel av Judas stamme som aldri gikk inn i Kanaans land fordi de utvandret allerede under Egypt-perioden.

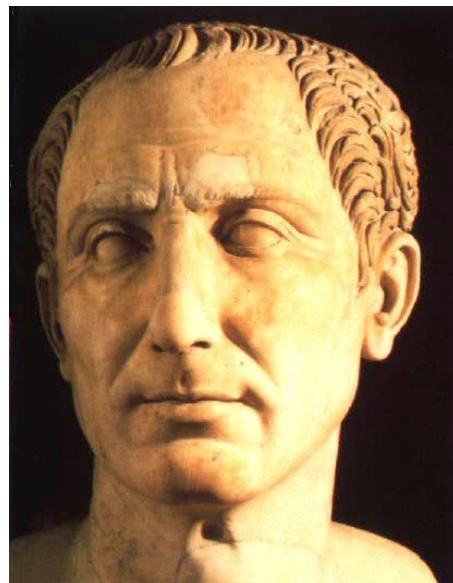
Trojansk mynt. Legg merke til de kaukasoide trekkene

Ifølge slektstavlene i The Windsor Castle i England, var Dardas etterkommere Erictonius, Troas, Ilus, Laomedan, Priam, Hector, Astynax og Polydor. Historieskriveren Josefus kaller Darda for Dardanus, mens trojanske slektstavlere kaller ham Darius. Det var Darda(nus) som grunnla byen/kongeriket Troja 34 år før utgangen av Egypt. Se f.eks. Petavius *History of the World*. Som nevnt, bærer stredet Dardanellene (Hellesponten) ved Troja fremdeles Dardas navn.

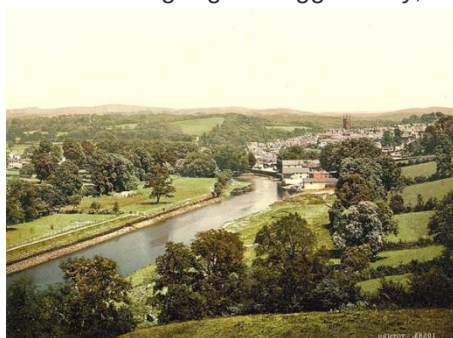
Etter trojanerkrigen og Trojas fall, som iflg. Erastotenes av Alexandria og Apollodorus skjedde 1183 f.Kr., flyktet Hectors fetter Aeneas og hans oldebarn Brutus til Italia. Det skal nevnes at Julius Cæsars familie, gjennom Julia, hevdet å nedstamme fra Aeneas. Mens Brutus oppholdt seg i Italia, fikk han ifølge legenden en drøm der han ble oppfordret å dra over til England:

«Brutus! Det ligger bak de galliske grenser, en øy omgitt av Det vestlige hav. . . .»

Brutus, som var en etterkommer av Juda/Tamar, og derfor en israelitt, dro sammen med en større gruppe trojanere, som også var israelitter, over til England, dit han kom i 1103 f.Kr. I Totnes ved elven Dart finner man en historisk minnestein, «Brutus-stenen» til minne om Brutus' ankomst til England. Dette er den første autentiske beretning om en gruppe mennesker som kom til England. Tradisjonen sier at på veien til England kom Brutus over fire andre trojanske kolonier på spanskekysten, og han overtalte dem til å følge seg over til «Hvite-øyene», som England ble kalt den gang. Brutus fikk nå for seg å grunnlegge en by, Caer-Troia (Ny-Troja).

Gaius Julius Cæsar nedstammet etter alt å dømme fra trojaneren Aeneas, og var derfor en israelitt av Juda stamme

Byen Totnes i Syd-England, der Brutussteinen ligger

Etter å ha kommet fram til elven Thames, fant han omgivelsene der ideelle, og grunnla Ny-Troja, som senere ble kalt Tri-Novantum. Romerne kalte byen Londinum, som senere ble kalt London. Det er kanskje ikke mange som er klar over at elven Thames (Themsen) har fått sitt navn etter trojaneren/israelitten Thyamis.

Gallere

Fra det 4. århundre f.Kr. invaderte keltiske stammer Nord-Italia, der de ble kalt kimbri. Den romerske historikeren Sallust (86–34 f.Kr.) kalte dem «gallere». Andre romerske historikere omtalte dem som keltere. Moderne historikere har tilsynelatende ikke godtatt de klare indisier på at kimbrenne på

Jylland og gallerne i Frankrike har et felles opphav: Kimmeriene, som var kjent av grekerne på begge sider av Svartehavet. Både friserne og kimbri har felles opprinnelse i kimmeriene/israelitter.

Skandinavia

Etter at angelsakserne vandret over til England ca. 450–600 e.Kr., ble det tilbake på vestkysten av Norge to viktige grupper av skytisk/israelittisk opphav: Daner og nordmenn. Historiebøkene kaller dem noe uriktig for «vikinger». Den norske og danske befolkning nedstammer så godt som totalt fra disse nordmenn og daner. De var en gren av skyterne som kom østfra, og nedstammer fra israelitter av enten den skytiske eller kimmeriske gren av de gamle gimirri, det assyriske navnet på israelitter.

I sitt verk *The Viking Age* sier Du Chaillu:

«Med hjelp av oldtidens greske og romerske skribenter vil en omhyggelig gjennomgåelse av sagaene bidra til å hamre ut en ganske så kontinuerlig historie, og uten noe alvorlig avbrudd i begivenhetenes kjede. Dette kaster betraktelig lys over forfedrene til det engelsktalende folk og deres vandringer nordover fra deres gamle hjem ved bredden av Svartehavet, deres religion og deres bosetting i Skandinavia og England» (*National Message*, 13. nov. 1926, s. 715).

Norrøn mytologi

Snorres Ynglingesaga (den første av sagaene i Heimskringla) forteller om Odin, som ledet asa-folket fra bredden av Svartehavet gjennom Russland til Syd-Skandinavia, der de kom til å utgjøre aristokratiet, den regjerende slekt. Asa-folket kalte seg en guddommelig rase. Det er gjennom eddaene vi hører om de norrøne guddommer Odin, Thor, Frøya, Balder, Frigg etc. Prof. L.A. Waddell har påvist at navnet Thor er avledet av *Dar* i «*Indara*», det arianske navnet på Jehova. Thor ble senere mytologisert og gjort til tordengud.

De fleste gotiske sagaer kretser om Odin, som selv om han på et senere tidspunkt ble mytologisert, likevel var en virkelig, historisk person. Den norske oppdageren Thor Heyerdahl har utga en bok, *Jakten på Odin*, der han bekrefter teorien om at både Odin, vaner og æser var historiske personer. Dette var den siste boken Heyerdahl skrev før han døde, men er omtrent umulig å fa fatt i.

Odin var leder for asa-folket eller æser (asia-folket) med sitt hovedsete i Asgard i Asia, der han også hadde sin borg Valhall. Odin kom fra Asaheim (Sentral-Skytia). Ifølge Andersons *Kongelige ættetavler*, levde Odin i siste halvdel av det 3. århundre e.Kr. Odin-folket (asa, æser) var kort og godt israelitter som hadde tatt Zoroasters tro, Ashas religion, som Asia har fått sitt navn etter. Asa-folket beseiret de kongelige skytere og inntok deres hovedstad Gerrhus (det nåværende

Den norrøne guden Odin var ifølge Snorre en historisk skikkelse

Også den norrøne guden Thor var trolig en historisk skikkelse

Kiev) ved elven Dniepr. Gerrhus ble også kalt Asgard. Asa-invasjonen drev de kongelige skytere (sakai) inn i det nåværende Tyskland, der de ble kjent som saksere. Odin samlet en stor hær i Asgard, og de vandret opp Dniepr-dalen og vestover til Østersjøen, som tidligere ble kalt *Pelagus Scythium*, Skyternes hav. Til slutt kom de til Skandinavia. Det var fra Odins hær *Svear* at Sverige fikk sitt navn. En av Odins sønner, Balder, ble visekonge over anglerne, og fra ham regner angelsakserne sitt opphav. De to saksiske høvdingene Hengist og Horsa, som kjempet med engelskmennene i det 5. årh. e.Kr., regnet Odin eller «Wodin» som sitt opphav.

Et manuskript i Herald's College forteller om Odin, som i år 250 e.Kr. giftet seg med Freja, datter av den engelske silurkongen Cadwalladr (det var mange småkonger i England på den tiden. Siluria var en engelsk provins med egen konge). Cadwalladr nedstammet fra Brutus, som igjen nedstammet fra Juda. Fra Odins sønner nedstammet Rurik, som grunnla Det russiske rike i 840 e.Kr., samt de skandinaviske kongehus. Europa har hatt de fleste kongehus, igjen en oppfyllelse av Guds løfter til Abraham, Isak og Jakob: «Konger skal utgå fra deg.»

Rev. Milner viser i sine ættetavler at den historiske Odin nedstammet fra kong Priam av Troja, som i likhet med Gallam, Irlands erobrere og Brutus, Londons grunnlegger, nedstammet fra Juda/Serah. Odin bosatte seg først i Danmark og senere i Syd-Sverige, der han døde og senere ble mytologisert. Byen Odense på Fyn i Danmark er oppkalt etter Odins komme til Danmark, «Dans mark».

Skandinavene har sitt opphav fra områdene syd for Svartehavet og Det kaspiske hav. Den såkalte «nordiske rase» oppsto ikke i nord, men stammer fra israelitter som kom fra Asia etter sine utvandring etter det assyriske fangenskap og tidligere.

Jylland og Danmark

Før anglerne kom inn i Nord-Tyskland, vandret en annen beslektet stamme, jydene til halvøya nord for Angli, og kalte den Jutland (Jylland). Jydene stammet fra Arianas (Persias) juti, som igjen nedstammet fra de av Judas stamme som assyrerkongen Sankerib førte til Assyria i Esekias' tid (2 Kong 18,13). Sankerib sier selv på Taylor-prismet at han tok 200 150 fanger av Juda stamme.

Den jødiske skribenten Eldad (9. årh. e.Kr.) skrev til spanske jøder at på kong Jeroboams tid (975 f.Kr.) var Dans stamme uvillige til å utgyte sine brødres blod, og i stedet for å utgyte Judas blod, forlot de Israels land og vandret over til Grekenland og Danmark. (Danmark = Dans mark). De kalte landet for Danmares, Dans land.

Språk

Engelsk, tysk, nederlandsk og de skandinaviske språk er alle grener av en sentralstamme: gammelgotisk, som først ble representert ved runer og futharker, men som igjen er avledet av ariansk/fønikisk. Både gresk og latin har gitt sitt bidrag til det engelske språket, men det vil overraske de fleste å høre at over 75% av de engelske ordene stammer fra hebraiske ord eller deres røtter. Lange sammenlignings-tabeller viser dette klart. Ingen har påvist dette bedre enn Isaac E. Mozeson i sitt store verk *The Word — The Dictionary That Reveals The Hebrew Source of English*. Mange språkforskere (etymologer) har bemerket den uvanlig store likheten mellom hebraisk og walisisk. I sin *Welsh Grammar* bemerker Dr. Davies at omtrent hver eneste side i den walisiske oversettelsen av Bibelen er full av hebraismer. Dr. Duncan M' Dougall sier at man kan ta en hvilket som helst setning på hebraisk og oversette den til gælisk ord for ord, uten å endre det aller minste på setningsbygningen, og man vil i hvert enkelt tilfelle få en korrekt gælisk setningsbygning. Dette kan man ikke gjøre med noe annet europeisk språk, sier han. Rev. Eliezer Williams bemerket at det knapt var en hebraisk rot som ikke hadde sin tilsvarende avledning på engelsk.

Dette er klare indisier på at de første engelskmenn var hebreere, israelitter. Tyrerne og fønikerne, som talte en tidlig form for hebraisk, var de første som kom til «Tinn-øyene» (England) for å lete etter tinn, som de brukte til å lage bronse, samt bly, sølv og jern. Denne utvinningen av tinn foregikk i Cornwall i Syd-England, der man fremdeles kan se rester etter gamle tinngruver.

Mileserne og dannan-folket talte hebraisk. Bevisene er overveldene for at hebraisk dannet selve grunnvullen for det engelske språk, ganske enkelt fordi hebreerne var de første engelskmenn.

• Eksempler på hebraismer i engelsk språk

Her er en rekke eksempler på hebraismer i det engelske språket. (E=engelsk, H=hebraisk, etter Mozesons verk):

(E) Zebra; (H) Zebi

(E) Giraffe; (H) Garaph

(E) Kitten; (H) Quiton

(E) Shrub; (H) Zhrub

(E) Berry; (H) Peri

(E) Ash; (H) Azh

(E) Booth; (H) Beeth

(E) Element; (H) Elem

(E) Noon; (H) Noom

(E) Sea; (H) Zee

(E) Skull; (H) Skoll

(E) Lung; (H) Lung

(E) Navel; (H) Navel

Isaac Mozeson hevder at **så godt som alle engelske ord er avledet på en eller annen måte fra hebraiske rotord.**

Minnesmerker

Danittene, som var nært knyttet til fønikerne, har satt spor etter seg på sine vandringer over det europeiske kontinent. Dan var imidlertid også en sjøfarende nasjon, og utvandret også sjøveien. Overalt hvor fønikerne dro, hører vi om danai-folket. Vi finner bl.a. mange stedsnavn f.eks. elver, der navnet er knyttet til Dan: Danube (Donau), Danastis (Dniester), Danapris (Dniepr), Don, Rhodan (Rhone), Eridan (Po). Også andre navn er knyttet til Dan: Danzig, Codan (Østersjøen), Danmark, Doncaster, Dannonia, (Devonshire), Dundalk, Donegal. Det er ikke så oppsiktsvekkende at erobrere oppkalte steder etter seg selv. Ser vi på et kart over Aleksander den stores hellenistiske rike, oppdager vi at omtrent hver eneste by bærer navnet Aleksandria eller Aleksandropolis. Et av Dans kjennetegn var at han skulle sette spor etter seg, «som en slange på stien» (1 Mos 49,17).

Bukis gravstein på Krimhalvøya ved Svartehavet - et minnesmerke etter Israels vandringer

På Krimhalvøya ved Svartehavet er det funnet mange dysser og gravhauger med interessante inskripsjoner som forteller om hebreernes vandringer. Prof. Bruce Hannay nevner f.eks. et slikt manuskript som ble funnet i en av disse gravhaugene, og som lyder:

«Jeg er Jehudi, Mose sønn, sønn av Jehudi den mektige, en mann av Naftali stamme, som prins Salmanesser i Israels konge Hoseas dager bortførte fra Samaria sammen med de andre Israels stammer. De ble bortført til Halah, til Habor — som er Kabul —

til Gozan og til Chersonesus — som er Krim.»

På Krim har man også funnet tallrike gamle gravkammere med hebraisk/fønikiske innskrifter på gravsteinene. Professor Chwolsen fra Petrograd tydet syv hundre av disse inskripsjonene. En av disse lyder:

«Dette er gravsteinen til Buki, sønn av presten Itzhak. Måtte hans hvile være i Eden ved tiden for Israels frelse. I året 707 av vår landflyktighet.» Hvis vi daterer dette fra Samarias fall i 717 f.Kr. stammer gravsteinen fra ca. 15–12 f.Kr.

Det er påfallende at det finnes så mange minnesmerker etter hebreere på Krim, og at de av en eller annen grunn blir ignorert av moderne forskere. Men det skyldes at dette emnet beveger seg på bibelsk grunn, og det passer ikke med synet til flertallet av moderne historieforskere, som er preget av utviklingslæren. Disse forskere er allergiske mot alt som smaker av bibelhistorie.

Raser

Stikk i strid med tilvante forestillinger var Adam en hvit mann. På hebraisk er betydningen av ordet Adam, *aw-dam*, «å vise blod i ansiktet», å være «lys, rødkinnet, å være i stand til å rødme» — **et særtrekk for den hvite rase**. (Se *Strong's Concordance*, #119, 120 GT.) Det er tydelig at Adam ble kalt *aw-dawm* fordi han hadde disse særtrekkene — en lys hud med rødaktig skjær på grunn av blodets fargestoff, hemoglobin, som var synlig gjennom den pigmentløse huden. Dette er betydningen av ordet Adam (som også kan bety «jord»), og disse fysiske særtrekkene til *aw-dawm* finnes bare hos den hvite rase. At også Adams hustru Eva var av samme rase, er vel selvsynlig.

Blant Dødehavsrullene som ble funnet i grotte 1 finnes en rull som kalles *Genesis Apocryphon*, også kalt *Patriarkenenes rull*. Her står det at Abrahams hustru Sara hadde «**hvit** og myk hud», og at hun hadde langt, vakkert hår. Abraham nedstammet i rett linje til Sem, Noas sønn. Noa selv nedstammet i rett linje til Adam (1 Mos 11,11–26; 5,1–32). Det er ikke grunnlag for å tro annet enn at også Noa, Sem og Abraham var hvite. Dette strider vel mot de vante forestillinger, men det er ikke grunnlag for å tro annet.

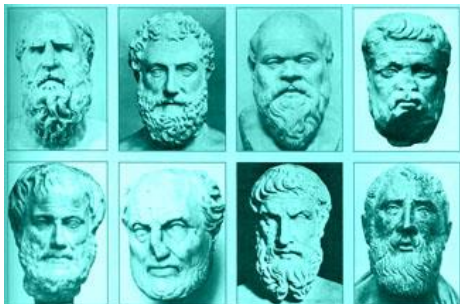
Oldtidens billedhuggere aom laget byster av greske guddommer, skildret dem med kaukasoide trekk. Til venstre Artemis, til høyre krigsguden Ares

Laban, Rebekkas bror, var sønn av Nakor, Abrahams bror. Abraham forlangte at hans sønn Isak skulle ha en hustru av hans **egen slekt** (1 Mos 24,4). Navnet Laban betyr på hebraisk kort og godt «hvit», «den hvite». Det er ikke grunn til å tro annet enn at resten av Abrahams slekt også var hvite. Isak, Abrahams sønn med Sara var naturligvis også en hvit mann.

Alle indisier tyder på at bibelens israelitter, Abrahams etterkommere, tilhørte den kaukasiske rase, der de framtrepende trekkene er lys hud, klassiske trekk, lyst hår og blå øyne. Selv om det finnes varianter, er dette den dominante type. «Rasisme»! sier noen. Tøys — det er fakta.

Egyptiske relieffer viser bl.a. fanger fra Kanaan, som viser utseendet til israelittene/judaittene. De avbilder dem som høyvokste mennesker med alle europeiske trekk. Naturligvis var det også variasjoner blant dem, slik man også finner i dag.

I sitt verk *The Passing of the Great Race* (1916) påpeker historikeren Madison Grant at *sacai* (skyterne, israelittene) var blonde, lyse mennesker som antropologisk sett var **langskaller**. Han nevner også at historikeren Strabo kaller disse menneskene for skytere og sakasener.

Romerske forfattere omtalte germanerne som «**høyvokste, blonde og blåøyde**» (*Aschehoug/Gyldendals ettbindsleksikon*, art. *germanere*).

Både essenerlitteratur og andre kilder forteller at israelittene, og Jesus selv, var høye, lyse, blonde, blåøyde mennesker. I en rapport som Pilatus sendte til keiser Tiberius, beskriver han Jesus slik:

Et bystegalleri med greske filosofer og diktere. Alle viser kaukasoide trekk

«En dag da jeg gikk forbi Siloa, så jeg mange mennesker som var samlet. I midten av denne gruppen la jeg merke til en ung mann som lente seg mot et tre og stille og rolig talte til forsamlingen. Det ble meg fortalt at dette var Jesus. Det kunne jeg egentlig tenkt meg, så stor var forskjellen mellom ham og de som lyttet til ham. **Hans gylne hår og skjegg** ga ham et nærmest himmelsk utseende. Han så ut til å være rundt tredve år gammel. Aldri før hadde jeg sett et så mildt

ansikt med en slik opphøyd ro. Hvilken kontrast mellom ham og hans tilhørere, med deres svarte skjegg og mørke utseende.» (Uthevelser tilføyd.) Dette manuskriptet befinner seg i Archko-samlingen i Konstantinopel som kap. VIII, *Valleus' anmerkninger — Acta Pilati, eller Pilatus' rapport til keiseren om Jesu arrestasjon, rettssak og korsfestelse*.

I Archko-samlingen finner man også et intervju med Gamaliel, som beskriver Jesus slik:

«Josef er en tømmermann. Han er svært høy. . . .Håret hans [Josefs] ser ut til å ha vært kastanjebrunt i yngre dager. Øynene hans [Josefs] er grå. . . .Jesus. . . .Han er et bilde på sin mor, men har ikke hennes myke, runde ansikt. **Håret hans er noe mer blondt** enn hennes, noe som også kan skyldes solen. Han er høy. . . .**Øynene hans er store og blå.**» (Uthevelser tilføyd.) Denne beskrivelsen faller sammen med den beskrivelsen Pilatus ga.

Enda en beskrivelse av Jesus finner vi fra Publius Lentrelus i et brev til keiseren i Rom. Publius Lentrelus bodde i Judea på keiser Tiberius' tid. Dette brevet dukket først opp i skriftene til erkebiskop Anselm av Canterbury i det 11. århundre:

«På denne tid bor det i Judea en mann av helt spesiell moral. Hans navn er Jesus Kristus. Hans etterfølgere elsker og tilber ham som Den u dødelige Guds Sønn. . . .Han er en høy, velproporsjonert mann med et vennlig og ærverdig utseende. **Håret hans har en farge som knapt kan etterlignes, og som faller i elegante krøller.** . . .kinnene hans er lytefrie, med en **frisk rødfarge**. . . .Skjegget hans har en farge som passer til håret. . . .**Øynene hans er tindrende blå**, klare og rolige.» (Uthevelser tilføyd.)

Byste av Alexander den store, som også viser kaukasoide trekk

Det skal nevnes, at da den engelske maleren William Holman Hunt i 1840-årene fikk i oppdrag å male Jesus, «Verdens lys», gjorde han grundige forundersøkelser for om mulig å finne ut hvordan Jesus hadde sett ut. Var han mørk, eller var han lys? Holman Hunt reiste bl.a. til Jerusalem for om mulig å komme på sporet der. Etter alle sine forundersøkelser malte han Jesus, Verdens lys — lys og blond, med blå øyne.

Flere av oldtidens skribenter, som f.eks. Polemon av Ilium, Galienos og Klemens av Aleksandria, beretter at sakaiene eller skyterne, var lik

kelterne og germanerne i utseende, **lyse, med rødaktig hud**. Ammianus (ca. 350 e.Kr.) beskriver den skytiske stamme alanerne som «**høye og vakre, med et nesten gult hår** og et fryktinngytende blikk.» I sin bok *The Ultimate World Order* avslører major R.H. Williams at de **opprinnelige** italienere var lyse i huden og hadde blondt hår og blå øyne. De

opprinnelige grekere (som var israelitter) ble beskrevet (ifølge Polemo) som lyshudete med rødskjær, blondt hår — en høy, muskuløs mennesketype med blå øyne. (Se f.eks. Elizabeth C. Evans: *Physiognomics in the Ancient World*, den jødiske lege og sofist Adamantios (4. årh. e.Kr.), Hans F.K. Günther: *The Racial Elements of European History* m.fl.) Når vi ser på statuer av de gamle grekere, minner de ikke mye om dagens grekere. De var av en utpreget nordisk type.

De eldste egyptiske relieffer viser også de første egyptere som typisk nordiske av utseende.

I den talmudiske litteratur blir Jakobs sønn Josef beskrevet som «hvit» og fager, med et ansikt som **blusset som en rose**. Det er ikke mye arabisk ved denne beskrivelsen, som heller passer på en nordisk mennesketype som «kan vise blod under huden».

«Rasisme»

Det er etterkommerne etter Jakobs tolv sønner som har vært de store oppdagere, kolonibyggere og sivilisasjonsskapere. Selv i dag har de erobret de høyeste fjell, de tørreste ørkener, de kaldeste poler og de dypeste hav — ja, selve verdensrommet. Overalt hvor de slo seg ned, grunnla de blomstrende nasjoner. Dette folket er det eneste som er blitt til «mange nasjoner.» Gud hadde velsignet dem

framfor alle andre folkeslag, ikke bare med fruktbart land på den vestlige halvkule, men på mange andre måter. De ble verdens mest fremgangsrike jorddyrkere. De frembrakte de største skikkelser i litteratur, musikk og bildende kunst. De sto for de store oppfinnelser og teknologiske nyvinninger som har gjort livet lettere for jordens innbyggere, men som også blir misbrukt i det ondes tjeneste, slik man kan forvente ut fra det uomvendte menneskes syndige natur. «I deg skal all jorden velsignes», var Guds løfte til Abraham, og vi ser at disse løftene til fulle er gått i oppfyllelse, til tross for det forventede misbruk, som Gud var godt klar over.

Den egyptiske Farao Kefren (4. dynasti) har kaukasoide trekk

Sviktet Gud de **uforbeholdne** løftene til de store trosheltene? Aldri! **Ingen andre folkeslag har fått slike store løfter.** Det lar seg ikke bortforklare. Gud hadde aldeles ikke til hensikt at dette folket, Abrahams, Isaks og Jakobs ætt skulle forsvinne og utvannes når det kom i kontakt med andre folkeslag. Guds løfter til trosheltene i fordums tid var uforbeholdne evige. «Du **skal** bli til mange folk.» Så hvor finner vi dem?

Det er de som brakte Evangeliet om frelsen til alle jordens folkeslag. Det er de som har trykt 97% av all verdens bibler.

Utsikt over Tara-området på Irland. Fra dette sagnomsuste distriktet skal det engelske kongehuset ha sine røtter videre nedover til Judas siste konge, Sedekias

Det er påfallende at apostlene først dro **vestover** med Evangeliet, og ikke østover. Tross alt var det østover at «hedningene» befant seg. Apostlene dro først i kjølvannet til «de tapte får av Israels hus», slik Jesus formante, og det var også disse som var de første til å ta imot budskapet. Senere ble «de tapte får av Israels hus» de fremste forkynnere av Sannheten.

Alt dette lyder kanskje som en lovsang over Jakobs etterkommere, som enkelte vil oppfatte som «rasisme». Det er imidlertid **ikke «rasisme», men et uomgjengelig og ubestridelig faktum, som er grunnlagt på Guds egne ord og hans egne løfter til Abrahams etterkommere via Isak/Jakob.** Midt oppe i alle ramaskrikene om «rasisme» er det ingen problemer å dokumentere alle ovennevnte påstander — mange av dem er selvinnsynende og ubestridelige.

Ordet «rasisme» er blitt en intetsigende, men velbrukt floskel i vår tid, da Den nye verdensorden prøver å samle alle nasjoner til et konglomerat av «unisex», «unikultur» og «unirase». Dette forsøket vil mislykkes. Det er nemlig et historisk faktum at vellykkede og varige samfunn alltid har hatt en høy grad av homogenitet blant befolkningen. Når denne homogeniteten blir utvannet, slik den gjør i Vesten i dag, begynner det engang vellykkede samfunn å degenerere. Da «alt for landet» var drivkraften hos nasjonens innfødte borgere, blomstret samfunnet. Da denne drivkraften ble utvannet ved kultur- og raseblanding, begynte også nedgangskurven.

Jakobs etterkommere har gjort seg skyldig i mange ugjerninger opp gjennom historien, det samme har andre folkeslag, så dette faller utenfor emnet. Det har å gjøre med menneskets onde, syndige natur, og er ikke begrenset til noen spesiell rase.

Ingen trenger å føle seg støtt over denne artikkelen. Den er ikke ment verken som rasehets eller degradering av andre raser og kulturer, men et forsøk på å belyse virkningene av Guds løfter og velsignelser til Abrahams, Isaks og Jakobs etterkommere. Guds frelse er åpen for alle mennesker, uansett rase, og den kristne har ingen rett til å forakte personer av andre raser eller hudfarger.

Men det var Gud som satte grenseskjell mellom nasjonene (Ap.Gj. 17,26) fordi han så at det var best. Han plasserte de tre store hovedraser på jorda: Den «gule» (mongolske), den sorte og den hvite hovedsakelig på hvert sitt kontinent, Asia, Afrika og Vesten/Europa.

Innenfor det mandelformede «øye» slo de vandrende israelitter seg ned etter utvandring og deportasjoner, og ga dermed opphav til «Den vestlige verden», eller «Vesten». Fra dette domenet skulle de «være lys» for resten av kloden

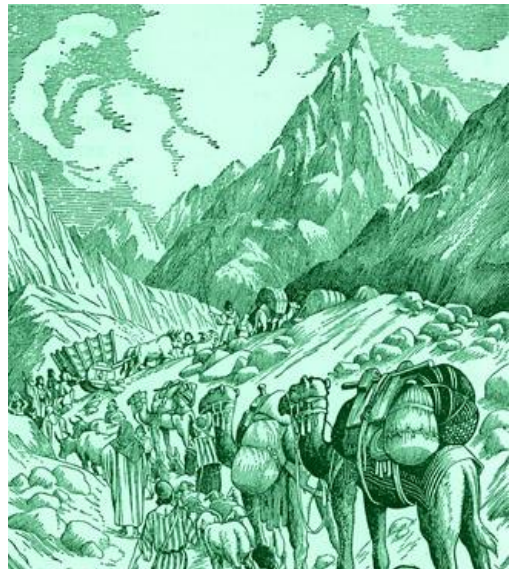
I dag vil menneskene i sitt jag etter verdensherredømmet rive ned grenseskjellene og smelte kulturene sammen i en «unikultur», og tror i sin forblindelse at det vil bli svaret på mange av tidens problemer. Det er heldigvis enda noen personer med begge bena på jorda i samfunnet, tenkende mennesker som ser hvor det hele bærer, og når disse blir hengt ut som «rasister» av sine egne når de hever sin røst, er det et klart tegn på at medienes hjernevask har gjort sin virkning. Gud satte grenseskjell mellom rasene og nasjonene, og han som ser enden fra begynnelsen vet hva som er best. Det er tryggest å la disse grenseskjellene stå. Guds hensikt var at Abrahams/Isaks/Jakobs etterkommere, dvs. Israel, skulle være lys for hedningene og til velsignelse for nasjonene **fra sitt eget territorium**. Gud ønsket ikke at Israel skulle fjerne grenseskjellene og dra horder av fremmede inn i sine landområder, da dette ville få svært negative konsekvenser på sikt. Den allvitende Gud vet hva han gjør. Menneskene tror de vet bedre, men enden på det er dødens veier (Ord. 16,25).

Et omfattende emne

Denne artikkelen har bare forsøkt å gi et oversiktsbilde over hebreernes vandring både før og etter deportasjonen til Assyria. Det er et stort og vidløftig emne, som krever et omfattende studium av tilgjengelig kildemateriale. Det er ikke plass her til å gå inn i alle detaljer, og flere emner er utelatt av hensyn til oversikten.

Det er en tradisjon som sier at profeten Jeremias kom til Irland i 586 f.Kr. sammen med en hebraisk prinsesse Tamar Tephi (datter av Judas siste konge Sedekias) som giftet seg med den irske prins Heremon, en hebreer, og førte den irske kongerekke videre. Dette og andre emner som har med Israels vandring å gjøre, vil jeg ta opp i etterfølgende artikler.

Det er sikkert noen som vil hevde at mye av dette stoffet er bygget på myter, tradisjoner og legender, og derfor ikke kan tas alvorlig. Det er imidlertid slik at en legende (sagn, tradisjon, overlevering) er bygget over en virkelig hendelse, og derfor gir viktige, historiske hint. Eksempler på dette er norrøn mytologi, Arthur-legendene, irske sagn, syndflodlegendene, samt greske og romerske sagn. Disse sagnene bygger på virkelige, historiske hendelser, som senere er blitt kledd i atskillige flere fjær enn den opprinnelige fjæra. Hendelsen er blitt en legende — et sagn. Disse gir imidlertid viktige nøkler, bl.a. i våre studier av folkevandring og nasjoners oppkomst.

Etterkommerne etter Israels ti stammer vandrer gjennom Darielpasset i Kaukasus

Hvorfor vier ikke moderne historikere, etnologer og arkeologer det gamle Israel større oppmerksomhet? Hvorfor ignorerer de tilsynelatende de klare indisier på at Israel er opphavet til den hvite, vestlige verden? Svaret er enkelt. Moderne forskere har ingen tro på Bibelen og dens beretning om menneskets og folkeslagenes opprinnelse. Deres vantrø får dem til å ignorere eller fortie viktig materiale som bekrefter Bibelens troverdighet. De prøver derfor

å belyse historien fra helt andre vinklinger. Moderne forskning hevder at mennesket og sivilisasjonene oppsto nærmest av seg selv. Skyterne «oppsto» i Asia, og Europa ble etter hvert befolket med folkegrupper som alle «kom et eller annet sted fra» i Asia — bare ikke syd for Kaukasus, dit Israel ble bortført! Ironisk nok kaller forskerne den hvite rase for «Den kaukasiske rase», og sporer den tilbake til Kaukasus-områdene. Hvis forskerne hadde belyst det hele fra bibelsk ståsted, og gått over Kaukasus, ville de løst problemet på gåten. Men da ble de samtidig tvunget til å ta Bibelens beretning om menneskets og nasjonenes/folkeslagenes opprinnelse nærmere i øyesyn. Så enkelt er det.

Som nevnt tar denne artikkelen bare sikte på å gi et overblikk over hebreernes vandringer. Det er store mengder stoff som må gjennomgå for å kunne skrive en slik artikkel, og mulighetene er derfor til stede for at det kan ha sneket seg inn feil og unøyaktigheter. Det er imidlertid ikke de enkelte detaljer som er viktige, men derimot helhetsbildet: Hva skjedde med Abrahams ætt, som skulle bli umåtelig tallrik? Hva skjedde med Bibelens israelitter, som forsvant fra sitt eget land? Denne artikkelen har forsøkt å klargjøre disse spørsmålene ut fra alle indisier som foreligger.

Thor Heyerdals observasjoner

8.juni i år vakte Thor Heyerdahl store overskrifter i "Vårt Land". En artikkel ble skrevet etter et større intervju med Heyerdahl i et Aserbajsjansk tidsskrift i USA. Over skriften lød; DU (vi i Norge) stammer fra Aserbajdsjan. Heyerdahl gir følgende begrunnelse i artikkelen;" Det kan ikke være tilfeldig, at tegningene av skip som Azerfolket brukte til å navigere til det kaspiske hav og opp Russlands elver, er identiske med dem som vikingenes forfedre brukte i fjordene langs

*En langobard eller annen skandinav tas til fange
av romerne ca. 180 e.Kr.*

Norge...senere." Heyerdahl peker også på deres sammenleggbare båter som også norrønske historie fortellere skriver om. Videre sier han; Jeg har alltid lest Snorre som mytologi, men nå har jeg sterk tiltro til at Snorres geografiske angivelser ikke er til å ta feil av. Historien om Odin og asene, stemmer påfallende med den befolkning som kalles azer, som bor i Aserbajdsjan idag. Snorre, helleristninger og det faktum at vitenskapen kaller vår egen folketype kaukasisk, gjør at jeg har tiltro til at våre forfedre innvandret fra Aserbajdsjan."